

Μπορεί κάποιος να νομίζουν ακόμα ότι ο σκηνογράφος στον κινηματογράφο είναι απλώς κάποιος με ταλέντο ζωγράφου ή έστω εικαστικού καλλιτέχνη, που καλείται να επιμεληθεί τους χώρους (ως φόντα ζωντανών μορφών) όπου διαδραματίζεται η δράση. Στις μεγάλες παραγωγές όμως, τώρα πια, τα σκηνικά δεν ζωγραφίζονται (όπως παλιά) αλλά είτε στήνονται πραγματικές κατασκευές –αρκεί να είναι κινηματογραφικά εντυπωσιακές– τόσο πραγματικές, που πολλές φορές κοστίζουν περισσότερο από τις αντίστοιχες πραγματικές, είτε δημιουργούνται πλέον ψηφιακά. Για να καταλάβει κάποιος πώς λειτουργεί η πρώτη διαδικασία (η οποία ως «χειρονακτική» τέχνη τείνει πλέον να εκλείψει) θα πρέπει να επισκεφτεί την έκθεση του Ντην Ταβουλάρη στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Μια έκθεση που περιλαμβάνει σχεδιάσματα, storyboards, αρχιτεκτονικά σχέδια καθώς και έργα ζωγραφικής, τα οποία του επιτρέπουν μετά να συγκρίνει πώς ο αρχικός σχεδιασμός στα εκτιθέμενα έργα μετασχηματίστηκε σε «φόντο» των κινηματογραφικών σκηνών που προβάλλονται σε βιντεοοθόνες. Για να καταλάβει, αν ενδιαφέρεται, με ποιον τρόπο στο σινεμά –τελικά– το μέρος (του οπτικού πεδίου που καθορίζεται) γίνεται αντιληπτό ως όλον.

Από την άλλη, ο Βιττόριο Στοράρο επιμένει ότι δεν κάνει φωτογραφία, αλλά (αφού καταγράφει εικόνες σε κίνηση ή με κίνηση) κάνει κινηματογράφιση –άρα δεν είναι διευθυντής φωτογραφίας σε ταινίες αλλά κινηματογραφιστής. Κι όμως, στην έκθεσή του με τίτλο «Γράφοντας με φως» στα Μουσεία Κινηματογράφου και Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης μας παρουσιάζει στατικές εικόνες –προϊόν μια έρευνας που διεξήξαγε σε 40 περίπου ταινίες πάνω στη γλώσσα της φωτογραφικής και κινηματογραφικής εικόνας– για να μας αφηγηθεί τη διαδικασία μετάβασης από τη στατική εικόνα στην κινούμενη εικόνα. Για να μπορέσει να αντιληφθεί κάποιος ακόμα και την κίνηση του βλέμματος ανάμεσα στα δύο επίπεδα μιας διπλοτυπίας ως την ουσία του κινηματογράφου.

του Σωτήρη Ζήκου

Βιττόριο Ντην Στοράρο & Ταβουλάρης

- 04** Ολοκληρώνονται σήμερα οι εργασίες του Balkan Fund, το χθεσινό Masterclass της Cathleen Leslie και το σημερινό των Guillermo Arriaga και Carlos Cuaron
- 05** Ο Παρκ Τσαν-γουκ μας μιλάει για το μοτίβο της εκδίκησης στις ταινίες του και μας λέει ότι θέλει να κάνει ένα λαβ στόρι
- 06** Καρπός στα στάχυα στο Διεθνές Διαγωνιστικό και συνέντευξη του Edo Bertoglio, σκηνοθέτη της ταινίας *Face addict*
- 07** Άνθρωπος σπράχνει καρτάι από τις ΗΠΑ στο Διεθνές Διαγωνιστικό και συνέντευξη της Alicia Scherson, σκηνοθέτιδας της ταινίας *Play*
- 09** Για το πώς ερμηνεύονται διαφορετικά οι ταινίες του στην Τουρκία και αλλού μας μιλάει ο Kutlug Ataman
- 10** Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου, Η πτώση του αγγέλου, *Lady Zee* στις Ματιές στα Βαλκάνια και συνέντευξη του σκηνοθέτη Seimih Karlanoglu
- 12** Ο σεναριογράφος Charles Mudede της ταινίας *Police beat* σε Πρώτο Πλάνο και οι ταινίες της ημέρας στις Ημέρες Ανεξαρτησίας
- 13** Ο Seijun Suzuki μιλάει για τις ταινίες του, τους ηθοποιούς και το σκηνικό, τη βροχή και τις κερασιές, το χρώμα και τη φόρμα...
- 15** Ο σκηνοθέτης Γιώργος Κολόζης και ο διευθυντής φωτογραφίας Βαγγέλης Κουλινός μιλούν για την ταινία *Το πήδημα του Κατσαντώνη και ο μπαρμπα Λάμπρος* και ο ηθοποιός Άγγελος Σιφονιάς και ο μουσικός Πετρο-Λούκας Χαλκιός για το *Όνειρο του Ικάρου*
- 16** Η σκηνοθέτιδα Όλγα Μαλέα, ο μουσικός Γιώργος Ανδρέου και η ηθοποιός Φωτεινή Μπαξεβάνη μιλούν για την ταινία *Λουκουμάδες με μέλι*
- 17** Ο σκηνοθέτης Βαγγέλης Σεϊτανίδης, ο ηθοποιός Ιωάννης Παπαζήσης και η μουσικός Φωτεινή Μπαξεβάνη μιλούν για την ταινία *Η εύκολη Λία*
- 21** *Μόνο με το ταίρι σου* και *Κανά* στο Μεξικάνικο Κινηματογράφο και *Το φαινόμενο του φωτισσέφανο* στο Νέο Ιρλανδέζικο Κινηματογράφο
- 22** Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

46th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson φηρταγωνιστεί στο 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

www.jameson.gr

Μαγικές εικόνες που
έρχονται να δώσουν μια
άλλη διάσταση στην
καθημερινότητά μας. 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση
παίρνει δεκάδες μορφές και
γίνεται δημιουργία σε μια
πόλη που γιορτάζει. Το
Jameson, χορηγός των
**«Βραβείων Κοινού
καλύτερης Ξένης και
Ελληνικής ταινίας»**
υποστηρίζει δυναμικά αυτή
τη μεγάλη εκδήλωση.
Εσείς απλά, ζηστε στον
μαγικό κόσμο του
κινηματογράφου και
απολαύστε ξεχωριστές
στιγμές, παρέα
με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

Απολαύστε υπεύθυνα

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	1. Play	3,846	3,005	
	2. Backstage	3,331	3,828	
	3. Βορινές πολιτείες	3,100		
	4. Κινέττα			
	5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι			
	6. Καρπός στα στάχια			
	7. Ερωτευμένοι			
	8. Αίμα			
	9. Πώς περνάν οι ώρες			
	10. Γλυκιά μνήμη			
	11. Μια νύχτα			
	12. Το κορίτσι ταξιδιώτης			
	13. Μαύρη βούρτσα			
	14. Η ευτυχία του άλλου			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2005	1. Ο Άλλος	3,962	3,753	
	2. Η νοσταλγός	4,325	5,052	
	3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος	3,555		
	4. Η χορωδία του Χαρίτωνα	4,612		
	5. Λιούμπη	3,943	3,899	
	6. Κινέττα			
	7. Το Κακό			
	8. Το πήδημα του Κατσαντώνη			
	9. Λουκουμάδες με μέλι			
	10. Η εύκολη Λία			
	11. Το όνειρο του Ικάρου			
	12. Black μπέεε...			
	13. Όμηρος			
	14. Εκτός σχεδίου			
	15. Τσίου...			
	16. Θυμάμαι			
	17. Buzzz			
	18. Το όνειρο του σκύλου			
	19. Κακολύρι			
	20. Γλυκιά μνήμη			
	21. Η πόλη των θαυμάτων			
	22. Αγρύπνια			
	23. Γαλάζιο φόρεμα			
	24. Υποβρύχιος έρωτας			
	25. The zero years			
	26. Η καρδιά του κτήνους			
	27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ	1. Από τάφο σε τάφο	3,412		
	2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;	4,132		
	3. Δύο κορίτσια	3,826	3,802	
	4. Απώλεσθέντα	3,957		
	5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου			
	6. Η πτώση του αγγέλου			
	7. Lady Zee			
	8. Κορώνα-γράμματα			
	9. Ο Κοκούμι			
	10. Πήγαινε δυτικά			
	11. Kontakt			
	12. Ρίνα			
	13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί
τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

EUROMEDICA

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 175 • ΔΕΥΤΕΡΑ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΙΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΣΕ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΠΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΟΤΙΟΝ ΤΕΑΜ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

BALKAN FUND

Ολοκληρώνονται σήμερα οι εργασίες του Balkan Fund, της τριήμερης διεθνούς συνάντησης, στην οποία συμμετέχουν 12 σχέδια σεναρίου δημιουργών από τα Βαλκάνια. Τα βραβεία της πενταμελούς κριτικής επιτροπής θα ανακοινωθούν σήμερα στις 20:00 στην Αποθήκη Γ. Η διοργάνωση για τρίτη συνεχή χρονιά του Balkan Fund κρίνεται από όλους πολύ σημαντική γιατί σύμφωνα με τον Guyla Gazdag, μέλος της κριτικής επιτροπής, σκηνοθέτη και καλλιτεχνικό διευθυντή του Sundance Film Institute, «πολλά από τα προβλήματα των νέων κινηματογραφιστών σχετίζονται με το σενάριο. Πολλές φορές το σύστημα υποστήριξης αμελεί τη διαδικασία ανάπτυξης του σεναρίου. Άλλες φορές υπάρχει πίεση χρόνου. Το σημαντικό στο Balkan Fund είναι η σημασία που δίνει στην ανάπτυξη σεναρίου. Τα workshops είναι πολύ σημαντικά γιατί δίνουν και πληροφορίες πέρα από το υλικό που προσφέρεται από τους συντελεστές. Έχουμε την ευκαιρία επικοινωνίας με τους δημιουργούς, γεγονός που τους βοηθάει να ξανασκεφτούν κάποια σημεία του σεναρίου πριν γίνει η ταινία. Με τα βραβεία δίνεται κάποια σημαντική υποστήριξη στα καλύτερα projects. Είναι σημαντική η ενθάρρυνση προς τους νέους κινηματογραφιστές... Πιστεύω πως οι συμπαραγωγές είναι απαραίτητες σήμερα. Οι ταινίες πλέον κοστίζουν πολύ άρα αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για τις μικρές κινηματογραφικές βιομηχανίες».

Από την πλευρά των παραγωγών στο Balkan Fund συμμετέχει μεταξύ άλλων και ο Peter Carlton, διευθυντής συμπαραγωγών του Channel Four, ο οποίος δήλωσε, «Είναι σημαντικό για τους δημιουργούς να εκθέτουν τη δουλειά τους στη διεθνή αγορά. Εμείς από την άλλη πλευρά έχουμε τη δυνατότητα να γνωρίσουμε τον κινηματογράφο άλλων χωρών που συχνά αγνοούμε. Μέσα σε τρεις μέρες μπορώ να δω στιγμιότυπα από τον βαλκανικό κινηματογράφο. Είναι η αρχή μιας σχέσης με τους σκηνοθέτες. Έχω εντυπωσιαστεί από το επίπεδο των σχεδίων και νομίζω ότι πολλά από αυτά αφορούν το ευρύ κοινό».

Όσο για τους συμμετέχοντες ο Μενέλαος Καραμαγκιώλης, σεναριογράφος-σκηνοθέτης, δηλώνει ενθουσιασμένος γιατί αν και έχει πάει σε πολλά διεθνή φεστιβάλ, εδώ συνάντησε μερικούς από τους πιο σημαντικούς παραγωγούς της Ευρώπης. «Το θέμα των βραβείων δεν είναι κάτι που με ενδιαφέρει. Το σημαντικό είναι ότι ερχόμαστε εδώ και συζητάμε για μια συμπαραγωγή. Η επίτευξη αυτής είναι το πιο σπουδαίο βραβείο. Για παράδειγμα, μετά την παρουσίαση του σχεδίου μου προέκυψαν πολλά ραντεβού με παραγωγούς που είναι μεγάλη μου τιμή και μόνο να μιλάω μαζί τους. Αυτό συμβαίνει με όλες τις ταινίες».

Επιμέλεια: Όλγα Κοζάτη

CATHLEEN LESLIE:

ΑΠΟ ΤΟ ACTORS STUDIO ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ιδιαίτερη στιγμή ήταν η έναρξη, χθες, των Masterclasses με την Cathleen Leslie, actor's coach, όπως λέγεται στα αγγλικά ο άνθρωπος που καθοδηγεί και διευθύνει τους ηθοποιούς στην ερμηνεία του ρόλου τους, πάνω στη σκηνή ή μπροστά από την κάμερα. Την αμερικανίδα ηθοποιό και σκηνοθέτιδα και από φέτος «κριτή» όσων επιθυμούν να γίνουν μέλη του Actors Studio, υποδέχθηκε ο Πρόεδρος του Φεστιβάλ Γιώργος Χωραφάς – η γνωριμία των δύο χρονολογείται από την εποχή που συνεργάζονταν με τον Peter Brook. Το κοινό αποτελείτο κατά κύριο λόγο από φοιτητές των Τμημάτων Θεάτρου και Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ και σπουδαστές της Σχολής Θεάτρου του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος.

Η Cathleen Leslie αναφέρθηκε αρχικά με παραστατικό τρόπο στην ιστορία του Actors Studio και ξενάγησε το κοινό σε μία πορεία που ξεκινά από τη Ρωσία στα τέλη του 19ου αιώνα με το θέατρο του Στανισλάφσκι, φτάνει μαζί με τον θίασό του στη Νέα Υόρκη στη δεκαετία του '20, εγκαθίσταται εκεί και οδηγεί στη γένεση του Theatre Group, του θιάσου-επιπόνηση του Λι Στράσπεργκ, που άλλαξε την πορεία της θεατρικής ηθοποιίας στην Αμερική, για να μεταφερθεί πλέον από την Ανατολική στη Δυτική Ακτή, από το θέατρο στον κινηματογράφο με ψυχή τον Ηλία Καζάν και από το σύστημα του Στανισλάφσκι στην περίφημη «Μέθοδο».

Η ιστορική αναδρομή περιελάμβανε ουσιαστικά και την πορεία των ερωτημάτων που αντιμετώπισαν οι άνθρωποι του θεάτρου και του κινηματογράφου στην προσπάθειά τους να μπορέσουν να δημιουργήσουν σταθερές αναφορές στο «παίξιμο» των ηθοποιών: μέσα από μελέτες και

μεθόδους που προέρχονταν από την ιατρική και την ψυχολογία, χωρίς όμως οι προτάσεις τους να αποτελούν μεθόδους ψυχοθεραπείας και ψυχανάλυσης των ηθοποιών. Στο δεύτερο μέρος του masterclass η Cathleen Leslie κάλεσε στη σκηνή νεότερους και πιο έμπειρους ηθοποιούς για να δοκιμάσουν τη μέθοδο χαλάρωσης του Actors Studio. Αναμεσά τους η Κάρια Γέρου και η Αθηνά Μαξίμου, που κράτησαν νοερά στα χέρια τους «την αγαπημένη τους κούπα του καφέ», όση ώρα έκαναν τις ασκήσεις που υποδείκνυε η Leslie. Στο τέλος της άσκησης μοιράστηκαν με το κοινό την έκπληξη που ένιωσαν: άλλος «μύρισε» την αγαπημένη του σοκολάτα, άλλος ένωσε στο χέρι του τη ζέστη του καφέ, άλλος τις ανάγλυφες επιφάνειες της κούπας.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ MASTERCLASSES

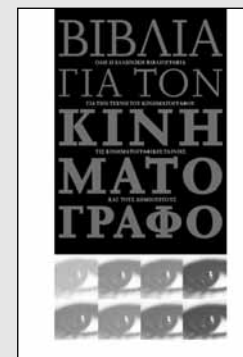
Δευτέρα, 21 Νοεμβρίου

11:00 «Τζον Κασσαβέτης»

Masterclass: Guillermo Arriaga & Carlos Cuaron

Ο Guillermo Arriaga, παραγωγός, σεναριογράφος (Χαμένες αγάπες, 21 γραμμάρια, Οι τρεις ταφές του Μελκιάδης Εστράδα) και συγγραφέας μυθιστορημάτων και διηγημάτων, και ο Carlos Cuaron, σεναριογράφος (Θέλω και τη μαμά σου), σκηνοθέτης ταινιών μικρού μήκους και συγγραφέας, μιλούν για την πρόκληση της συγγραφής ενός σεναρίου. Ακολουθεί παρουσίαση του βιβλίου του Γκιγιέρμο Αριάγα, Η γλυκιά μρωδιά του θανάτου, Αθήνα 2005, Εκδόσεις Κέδρος.

Το ΕΚΕΒΙ απονέμει το Βραβείο Σεναρίου Βασισμένου σε Ελληνικό Λογοτεχνικό Έργο στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Βέβαια και φέτος το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου (ΕΚΕΒΙ) δίνει το παρόν στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με δικό του περίπτερο για την ενημέρωση του κοινού, με ένα σημαντικό στρογγυλό τραπέζι όπου ευρωπαίοι εκπρόσωποι κινηματογραφικών θεσμών συζητούν το ζήτημα της συνάντησης λογοτεχνίας και κινηματογράφου στη διεθνή αγορά, με μια ενδιαφέρουσα έκδοση που παρουσιάζει το πανόραμα της ελληνικής βιβλιογραφίας που συσχετίζει την τέχνη της γραφής με αυτή της κινούμενης εικόνας.

«Μας ενδιαφέρει πολύ η σχέση βιβλίου και κινηματογράφου. Θέλουμε να στηρίξουμε την προβολή του βιβλίου στην οθόνη. Το ξέρουμε, στο εξωτερικό το 50% των κινηματογραφικών έργων είναι βασισμένα σε βιβλία. Να γίνει και στην Ελλάδα μια σχέση μεγάλης αγάπης. Όπως σε όλες τις ιστορίες αγάπης να μην μπορεί ο ένας χωρίς τον άλλο», γράφει η διευθύντρια του ΕΚΕΒΙ κ. Κατρίν Βελισσάρη στο προλογικό σημείωμα της έκδοσης. Στο πλαίσιο του Φεστιβάλ, ο Πρόεδρος του ΕΚΕΒΙ κ. Δημήτρης Νόλλας θα ανακοινώσει το πρώτο «**Βραβείο Σεναρίου για Ταινία Μεγάλου Μήκους Βασισμένου σε Ελληνικό Λογοτεχνικό Έργο**», τη Δευτέρα 21 Νοεμβρίου 2005, στις 10.30π.μ., σε ειδική εκδήλωση που διοργανώνει το ΕΚΕΒΙ, στους χώρους του Φεστιβάλ (Αποθήκη Γ', λιμάνι Θεσσαλονίκης). Το βραβευμένο σενάριο επιχορηγείται με 7.000€.

Θα προηγηθεί ένα στρογγυλό τραπέζι που απευθύνεται στους επαγγελματίες κυρίως του βιβλίου και του σινεμά, με θέμα: «Ο γάμος της λογοτεχνίας και του κινηματογράφου στη διεθνή αγορά». Το επίκαιρο και πολύ ενδιαφέρον θέμα θα συζητήσουν η κ. **Claire Breuvert**, διευθύντρια του Forum International Cinéma et Littérature de Monte Carlo, ο κ. **Stephan Hans**, διευθυντής του Forum International Cinéma et Littérature de Monte Carlo, ο κ. **Carlo Fuscagni** πρόεδρος της Cinecittà, η κ. **Marie-Pierre Vallé** καλλιτεχνική διευθύντρια του STUDIO CANAL, ο κ. **Σταμάτης Τσαρουχάς**, πρόεδρος του Συνδέσμου Ανεξάρτητων Παραγωγών Οπτικοακουστικών Έργων ΣΑΠΟΕ και ο κ. **Δημήτρης Νόλλας**, πρόεδρος του ΕΚΕΒΙ. Το στρογγυλό τραπέζι συντονίζει ο κ. **Χρήστος Μήτσης**, διευθυντής του περιοδικού CINEMA.

Συνέντευξη Τύπου της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών

Τρίτη 22 Νοεμβρίου 2005, ώρα 12:00 • Αποθήκη Γ

Θέμα: «ΕΚΚ, το μέλλον των εθνικών μηχανισμών ενίσχυσης του κιν/φου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι δράσεις της EFAD»

Ο άνθρωπος που γνωρίζει όσο λίγοι τη συνταγή του πιάτου που τρώγεται κρύο, φωνάζει «όχι άλλο αίμα!» και σχεδιάζει να γυρίσει ένα μικρό και ταπεινό love story. Να δούμε πώς θα κατευνάσει τη Ρωμαϊκή αρένα των φανατικών οπαδών του.

Παρκ Τσαν-γουκ

Προτιμάς να βλέπεις την εμμονή για εκδίκηση ως μια ψυχωτική κατάσταση ή ως ένα φυσικό ανθρώπινο δικαίωμα;

Πιστεύω ότι η εκδίκηση ενυπάρχει ως επιθυμία σε κάθε ανθρώπινο ον, είναι κάτι πολύ φυσιολογικό. Είναι επίσης μια ορμή που καταπιέζεται χάριν της κοινωνικής ευημερίας. Κι όμως, όσο κι αν προσπαθήσουμε να την απωθήσουμε, η εκδίκηση θα τρυπώνει πάντα στο ανθρώπινο μυαλό. Γι' αυτόν το λόγο αποτελεί σταθερό μοτίβο, από την αρχαία τραγωδία μέχρι τις ταινίες του Χόλιγουντ.

Έχεις βιώσει ο ίδιος την εμπειρία της εκδίκησης;

Όχι με τον τρόπο που το δείχνω στις ταινίες μου. Αλλά, σε κάθε περίπτωση, το φαντάζομαι πάρα πολύ συχνά. Όποτε γίνομαι αντικείμενο προσβολών ή ενοχλήσεων, φαντασιώνομαι πώς θα μπορούσα να βλάψω τον άλλο και σε ποιο βαθμό.

Συνδυάζεις θέματα τραγικά με σύγχρονους προβληματισμούς. Θεωρείς τις ταινίες σου διαχρονικές, εκτός χρόνου για να το θέσω καλύτερα, ή συνδεδεμένες με ένα κοινωνικό status quo;

Φυσικά και εμπνέομαι από σύγχρονα ζητήματα, όπως και από τη σύγχρονη αισθητική σε μεγάλο βαθμό, αλλά φιλοδοξώ η δουλειά μου να έχει μια διαχρονική απήχηση. Για παράδειγμα, ο λόγος που κάνω σινεμά και όχι τηλεοπτικά δράματα δεν είναι επειδή συγκρίνω τη δύναμη των δύο μέσων, αλλά επειδή πιστεύω στη σχετική μακροβιότητα μιας κινηματογραφικής δημιουργίας. Επίσης, το ίδιο ισχύει στη σύγκριση με το θέατρο. Οπότε, θέλω να κάνω τις ταινίες μου ανθεκτικές στο χρόνο από κάθε άποψη, ακόμα και όσον αφορά στα κοστούμια. Να έχει, δηλαδή, ο θεατής την αίσθηση ότι η ταινία μπορεί να διαδραματίζεται το 2005, αλλά και πολλά χρόνια πριν ή μετά.

Δέχεσαι τον χαρακτηρισμό του μισάνθρωπου;

Δεν πιστεύω ότι ο άνθρωπος είναι φύσει κακός, όχι. Υπάρχει όμως ένα ολόκληρο σύστημα που καταπιέζει τις επιθυμίες του και μολύνει τον εγκέφαλό του. Πάρτε για παράδειγμα τα ΜΜΕ, που αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν τη σκοτεινή πλευρά των ανθρώπων. Γι' αυτό και, καθώς θέλω

να εκφράσω την αντίθεσή μου με αυτήν την οπτική, οι ταινίες μου γίνονται πιο βίαιες και σκοτεινές σε σχέση με τις πραγματικές μου πεποιθήσεις.

Προτιμάς να πιστεύεις στο πεπρωμένο ή το τυχαίο, και πώς αυτό αντανακλάται στις ταινίες σου;

Δεν θα έλεγα ότι πιστεύω στο πεπρωμένο, βλέπω τη ζωή ως μια σύνθεση από διάφορες συμπτώσεις. Στις ταινίες μου, όμως, επιτείνω την αίσθηση του μοιραίου και της ανώτερης δύναμης που καταδυναστεύει τους ήρωες. Επαναλαμβάνω, δεν είναι ότι πιστεύω σε κάτι τέτοιο, αλλά θέλω να δώσω έμφαση στον αγώνα του ήρωα να κατανικήσει εμπόδια που τον υπερβαίνουν. Ο καθένας μπορεί να τους δώσει μια διαφορετική ερμηνεία, ανάλογα με τις θρησκευτικές ή πολιτικές του πεποιθήσεις.

Βλέπεις τα κάδρα σου ως κινηματογραφημένους πίνακες ζωγραφικής;

Φυσικά και η εικαστική πλευρά με απασχολεί ιδιαίτερα, όμως δεν είναι δυνατό να κάνεις μια ταινία βασισμένη σε αυτήν την πτυχή. Με ενδιαφέρει κυρίως το συναίσθημα που πηγάζει από τους ήρωες και τους ηθοποιούς που τους ερμηνεύουν. Αρχικά δίνω ιδιαίτερη προσοχή στο στόρι, και ακολουθώ στη σύνθεση του κάδρου.

Εξήγησέ μου τις επιλογές των μουσικών θεμάτων. Μου θύμισαν κάπως τον τρόπο που ο Κιούμπρικ χειρίζεται τη μουσική στις ταινίες του.

Ποτέ δεν σκέφτηκα αυτήν την αντιστοιχία, αλλά νομίζω ότι έχεις δίκιο. Και στους δυο μας αρέσει η κλασική μουσική, αλλά και η ειρωνική χρήση της. Προσωπικά επιλέγω τη μουσική με κριτήριο το αν μπορεί να υποστηρίξει κάποια συναισθήματα και να δώσει την απαιτούμενη αίσθηση υπερβολής και ειρωνείας. Επανερχομαι όμως στον Κιούμπρικ, εξαιτίας της αντίθεσης με τις ταινίες του σύγχρονου Χόλιγουντ. Στις τελευταίες, η μουσική υπογραμμίζει απλώς τα συναισθήματα της εικόνας. Μου αρέσει, μαζί με τη χρήση των μουσικών θεμάτων, να «σπάω» τη ροή των εικόνων με διά-

“Με ενδιαφέρει κυρίως το συναίσθημα που πηγάζει από τους ήρωες και τους ηθοποιούς που τους ερμηνεύουν.”

φορους τρόπους, έτσι ώστε ο θεατής να συνειδητοποιεί ότι παρακολουθεί μια ταινία και να αποστασιοποιείται.

Στην αρχαία τραγωδία, οι βίαιες σκηνές δεν είναι ποτέ ορατές στο κοινό. Με δεδομένο ότι επιχειρείς αναφορές στην τραγωδία, μήπως στον πειρασμό να εξαφανίσεις τη βία από την οθόνη;

Ακριβώς αυτό κάνω σε κάποια σημεία. Πολύ σημαντική για μένα είναι η σκηνή στο Sympathy for Lady Vengeance, όπου το συμβούλιο των γονέων αποφασίζει για την εκδίκηση. Εκεί η βία δεν είναι ορατή, κι όμως πλανάται παντού στην ατμόσφαιρα.

Ποιες είναι οι αγαπημένες σου ταινίες εκδίκησης; Έχεις συγκρίνει την τριλογία σου με τη διλογία εκδίκησης του Kill Bill;

Αγαπημένες μου είναι το Συλλάβετε τον Κάρτερ

και το Point Blank του Τζον Μπούρμαν. Ως προς το Kill Bill, είναι σίγουρα πολύ καλογοητευμένο, διασκεδαστικό και προφανώς δημιουργία ενός ευφυούς ανθρώπου. Όμως, αν το συγκρίνει κανείς με τις παλιές ασιατικές ταινίες πολεμικών τεχνών, διαπιστώνει πως κάτι λείπει. Αναρωτιόμουν τι μπορεί να είναι αυτό, και κετέληξα στο στοιχείο της μοναξιάς. Της μοναξιάς που νιώθει μια «αυθεντικών» ταινιών, ακόμη κι όταν βρίσκονται ανάμεσα σε δεκάδες αντιπάλους. Στο Kill Bill δεν ένιωσα καμιά ανησυχία για την τύχη της ηρωίδας, που να με αποσπά από την ομορφιά της ταινίας.

Και τώρα... μια άλλη τριλογία ίσως;

Όχι, δεν σχεδιάζω κάτι τέτοιο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι θέλω να ξεφύγω για λίγο από τις υπερβίαιες ταινίες. Άλλωστε, μετά την τριλογία έχω εμπλακεί σε ακόμη δύο πρότζεκτ με υπερβολική δόση βίας, το ένα εκ των οποίων σχετίζεται με βαμπίρ! Μάλλον θα στραφώ σε κάτι πολύ πιο μετριοπαθές, ίσως ένα δράμα ή μια ιστορία αγάπης.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Καρπός στα στάχια / Mangzhong

του Zhang Lu (Κίνα-N. Κορέα, 2005)

Η ταινία αφηγείται την ιστορία ενός ανθρώπου παγιδευμένου -χωρίς καμία έξοδο κινδύνου- σε μια ζωή χωρίς αύριο

Ένας πολυβραβευμένος Κινεζο - Κορεάτης συγγραφέας μυθιστορημάτων και διηγημάτων που πέρασε πίσω από την κάμερα όταν ανακάλυψε τη δουλειά του Μπρεσόν κι έκανε το σκηνοθετικό του ντεμπούτο με το μινιμαλιστικό *Tang Poetry* (2004), συνεχίζει τη φιλική του περιπέτεια με ένα εξίσου μινιμαλιστικό οικογενειακό δράμα - σκόλιο για τη ζωή της Κινεζο - Κορεατικής μειοψηφίας στην Κίνα.

Το *Grain in Ear* του Ζανγκ Λου παρακολουθεί τη δύσκολη ζωή μιας νεαρής μητέρας (Κούι), κορεατικής καταγωγής, που μεγαλώνει μόνη το γιο της σε τσιμεντένια καλύβα, κοντά στις γραμμές του τρένου και δίπλα σε ένα σπίτι με πόρνες. Είναι άπαιστη, ο άνδρας της είναι στη φυλακή και για να τα βγάλει πέρα πουλάει παράνομα με το καρτσάκι της κίμτσι (ένα κορεατικό τουρσί), πάντα με το φόβο πως θα τη συλλάβουν. Ευτυχώς γ' αυτήν, ο τοπικός αστυνόμος Ουάνγκ τη συμπαθεί και τη βοηθάει να βγάλει την άδεια μικροπωλητή που χρειάζεται. Η ανθρώπινη επαφή που ζητάει έρχεται με το πρόσωπο του Κιμ, ενός επίσης Κινεζο - Κορεάτη παντρεμένου άνδρα, με τον οποίο ξεκινάει μια παράνομη σχέση που όταν μαθευτεί από τη γυναίκα του Κιμ, θα στείλει τη νεαρή μητέρα στη φυλακή με την κατηγορία της πορνείας. Κι εκεί η οδυνηρή πραγματικότητα θα εκδικηθεί για άλλη μια φορά την ηρωίδα, οδηγώντας την σε μια αποτρόπαια και απελπισμένη εγκληματική πράξη.

Έχοντας για τίτλο μια κινέζικη φράση που κυριολεκτικά σημαίνει την «εποχή του θερισμού», η ταινία αφηγείται την ιστορία ενός ανθρώπου παγιδευμένου -χωρίς καμία έξοδο κινδύνου- σε μια ζωή χωρίς αύριο. Και ο Ζανγκ Λου την κινηματογραφεί με τα ίδια της τα υλικά. Στατική κάμερα που αρχίζει να κινείται μόνο στο τελευταίο πεντάλεπτο, ωθηροί αφη-

γηματικοί ρυθμοί, αταλάντευτος πεσιμισμός και το βάρος της λύπης στα παγωμένα πρόσωπα των ηρώων, είναι αυτά που επιστρατεύει ο σκηνοθέτης για να δημιουργήσει την αίσθηση του κοινωνικού αποκλεισμού και της συναισθηματικής απομόνωσης των ηρώων του, εμπνευσμένος από καθημερινά επεισόδια της πικρής πραγματικότητας της χώρας του. Ποια θα είναι η μοίρα τους; Εξαρτάται σε ποια πλευρά της κοινωνίας στέκεται κανείς, μας λέει ο Λου σε αυτό το σκληρό και αποστασιοποιημένο φιλμ, το οποίο προβλήθηκε στην Εβδομάδα Κριτικής των Κανών.

Τ.Ζ.Π.

» *Ολύμπιον*, 19:30

Η downtown σκηνή στη Νέα Υόρκη

Edo Bertoglio, σκηνοθέτης της ταινίας *Face addict*

Σήμερα οι περισσότεροι καλλιτέχνες εργάζονται για να δουν τη φωτογραφία τους στα media ή την εφημερίδα

Το τέλος μιας εποχής

Πιστεύω πως η downtown σκηνή ήταν μία από τις τελευταίες καλλιτεχνικές κοινότητες που δημιουργήθηκαν, όχι μόνο στη Νέα Υόρκη αλλά και σε όλο τον κόσμο. Ειδικά στη Νέα Υόρκη δεν υπάρχει συγκεντρωμένη πια μια κοινότητα καλλιτεχνών. Η πόλη έπαψε να είναι φιλική προς τους καλλιτέχνες. Οι τιμές της κτηματαγοράς έχουν αγγίξει τα ύψη. Τότε μπορούσες με 200 δολάρια να έχεις ένα διαμέρισμα στο East Village ενώ με 300 δολάρια νοίκιαζες ένα τεράστιο λοφτ στο Σόχο. Τώρα αυτά τα μέρη είναι τόσο ακριβά που είναι αδύνατο να ζήσεις εκεί αν είσαι νέος καλλιτέχνης, πόσο μάλλον να δημιουργήσεις μια κοινότητα.

Σήμερα είναι μια εντελώς διαφορετική εποχή. Οι νέοι καλλιτέχνες είναι περισσότερο επιχειρηματίες και μάντζερ, δεν χάνουν το χρόνο τους σε ναρκωτικά ή σε σοβαρή διασκέδαση, όπως κάναμε εμείς. Ήταν μια εποχή που μοιραζόμασταν ιδέες και δεν

μας ενδιέφερε να γίνουμε πλούσιοι ή διάσημοι. Αυτό που θέλαμε ήταν να αναγνωριστούμε από τους φίλους μας. Σήμερα οι περισσότεροι καλλιτέχνες εργάζονται για να δουν τη φωτογραφία τους στα media ή την εφημερίδα. Υπάρχει αυτό το θέμα της φήμης σήμερα, που είναι τόσο σημαντικό. Τότε δεν ήταν αυτό η ουσία.

Ένας τόσο κοντινός ήρωας

Υπάρχουν πρόσωπα, άλλα πολύ διάσημα κι άλλα λιγότερο γνωστά. Καταρχήν, ο Άντι Γουόρχολ που ήταν για όλους μας λίγο πολύ ο πατέρας μας. Ο Γουόλτερ δούλευε για τον Άντι, εγώ εμπνεύστηκα αρκετά από τις ταινίες του και το πρώτο «Factory». Ο Γουόρχολ ήταν δυναμικός και ενεργός παρών σε όλη την downtown σκηνή, είχε μια περιέργεια για ό,τι συνέβαινε εκείνη την εποχή. Μετά ήταν οι Κιθ Χέρινγκ, Τζίντζερ Μους, Τζον Λούρι και οι Lazy Lizards, ο Γουίλιαμ Μπάροουζ. Ήταν οι ήρωές μας αλλά ταυτόχρονα είχαμε πρόσβαση σε αυτούς. Ήταν παρόντες και πολύ οικείοι σε όλη αυτήν τη νέα κοινότητα καλλιτεχνών που ξεκινούσαν.

Ένα μανιφέστο κατά των ναρκωτικών;

Ελπίζω η ταινία μου να μην έχει μια ηθικολογική προσέγγιση απέναντι στα ναρκωτικά. Αυτό που προσπάθησα ήταν να πω τα πράγματα όπως ήταν. Τα ναρκωτικά ήρθαν στο τραπέζι μας, αρχίσαμε να τα δοκιμάζουμε και ειδικά στην αρχή, έσπρωξαν τη δυναμική της δημιουργίας στην καλλιτεχνική κοινότητα της εποχής εκείνης. Όλες οι αναστολές έπεφταν, ήμασταν πιο σίγουροι για το καλλιτεχνικό μας έργο. Ξαφνικά όμως όλα επιταχύνθηκαν και τελικά το τίμημα ήταν πολύ υψηλό. Αυτό που θέλω να πω σε ένα νέο παιδί που μπορεί να δει την ταινία είναι, να αντιληφθεί πως όταν μπαίνεις στα ναρκωτικά το πάθος σου για τα ναρκωτικά ή για ό,τι κάνεις, σιγά σιγά θα εξαλειφθεί. Δεν γνωρίζω κανέναν που να κατάφερε να εργάζεται και ταυτόχρονα να είναι εθισμένος στα ναρκωτικά. Έπρεπε να το πω αυτό. Μπορεί να μοιάζει με μανιφέστο αλλά αυτή είναι η εμπειρία μου. Τα ναρκωτικά έσβησαν την τέχνη

μου, τη δουλειά μου, όλα. Τα τελευταία πέντε χρόνια στη Νέα Υόρκη ήταν μια κόλαση. Και δεν έχω καθόλου φωτογραφίες αυτής της περιόδου. Είναι σαν μια μεγάλη τρύπα στο χρόνο.

Μια μαγική στιγμή στο χρόνο

Η δημιουργία της downtown σκηνής ήταν συνισταμένη πολλών πραγμάτων. Εκείνη την εποχή η Νέα Υόρκη ήταν μια πόλη πολύ φιλική προς τους καλλιτέχνες. Μπορούσαν να ζήσουν εκεί φτηνά και αυτό προσέλκυσε πολλούς νέους δημιουργικούς ανθρώπους. Μετά, ήταν εκεί ο Γουόρχολ και όλα τα πρόσωπα της beat generation. Τα ναρκωτικά που έσπρωξαν στην αρχή τουλάχιστον τα πράγματα, η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών αλλά και η εποχή του ρηγκανισμού που κατέλυσε κάθε είδος αυταπάτης, συνέβαλλαν στην έκρηξη της downtown σκηνής. Ήταν μια μαγική χρονική στιγμή. Προσπαθώντας να δω τι έγινε μετά, δεν μπορούσα να βρω κάπου το ισοδύναμό της. Ίσως στη Σαγκάη σήμερα να υπάρχει ένα είδος δυναμικής του καινούριου.

Ο Γουόλτερ Στέντινγκ

Με τον Γουόλτερ είχαμε να βρεθούμε 15 χρόνια, από τότε που έφυγα για πάντα από τη Νέα Υόρκη. Αυτό που θαυμάζω στον Γουόλτερ είναι η αποφασιστικότητά του να κάνει αυτό που πραγματικά θέλει, χωρίς συμβιβασμούς και αμφιβολίες. Έτσι, στο ξεκίνημα, η ταινία ήταν ένα γράμμα προς τον Γουόλτερ. Αυτός ο άνθρωπος ήταν η απάντηση που χρειαζόμουν για τον εαυτό μου, επειδή τον θαυμάζω πολύ κι επειδή βάζει τόσο συναίσθημα στα πράγματα.

Η καλλιτεχνική Νέα Υόρκη σήμερα

Σήμερα η Νέα Υόρκη είναι μια όμορφη καλοβαμμένη πόλη που μοιάζει με εμπορικό κέντρο. Έχει χάσει εκείνη την τραχιά επιφάνεια που είχε τη δεκαετία του '70, η οποία άφηνε μια αίσθηση δημιουργικής επικινδυνότητας. Οι άνθρωποι ντύνονται το ίδιο, η διαφήμιση είναι ίδια, ακόμα και η αρχιτεκτονική. Το είδα να συμβαίνει και στη Θεσσαλονίκη. Πριν από δύο εβδομάδες ήμουν στη Βιέννη κι έβλεπα την ίδια ομοιομορφία. Στα χρόνια της downtown σκηνής,

οι άνθρωποι έφτιαχναν ακόμα και τα ρούχα τους μόνοι τους γιατί ήθελαν να είναι διαφορετικοί. Σήμερα μπαίνεις σε ένα πολυκατάστημα ή μια μπουτίκ και αγοράζεις ό,τι προστάζει η μόδα.

Μια οδυνηρή εμπειρία;

Περισσότερο δύσκολο ήταν στο μοντάζ, γιατί έπρεπε να ξαναζήσω όλη εκείνη την κατάσταση. Ήταν μια μαγική στιγμή μεγάλης συναισθηματικής έντασης, πόνου αλλά και ευτυχίας. Η ταινία μου έδωσε την ευκαιρία να συναντήσω φίλους που είχα αφήσει πίσω, να μάθω πράγματα για εκείνη την περίοδο της ζωής μου αλλά και γιατί είχε ένα ευχάριστο τέλος. Στα 2 χρόνια που δούλεψα με τον Γουόλτερ συνέβησαν πολλά. Όταν ξεκίνησα την ταινία, έκανε ακόμα ναρκωτικά και στο τέλος της, ήρθε σε μένα με ένα χαρτί ιατρικών αναλύσεων που έδειχνε ότι ήταν καθαρός. Ήταν μια έκπληξη που μου επεφύλαξε βγαίνοντας κάποια στιγμή για φαγητό. Το γεγονός πως κατά τη διάρκεια της συνεργασίας μας για την ταινία, συνέβη αυτό το κλικ στο μυαλό του και αποφάσισε να βγει από τα ναρκωτικά, ήταν σπουδαίο. Και ήταν ένα αναπάντεχο happy end για την ταινία, ένα είδος ελπίδας. Η όλη εμπειρία ήταν λοιπόν πολύ πλούσια σε πολλά και διαφορετικά επίπεδα.

Εθισμένος στα πρόσωπα

Δεν ξέρω γιατί, αλλά έχω μια εμμονή με τα πρόσωπα. Καμιά φορά γίνονται ενοχλητικοί γιατί κοιτάζω τους ανθρώπους πολύ έντονα στο πρόσωπο. Δεν υπάρχει κάποιος πολύ συγκεκριμένος λόγος που το κάνω παρά μόνο το ότι μου αρέσει το σχέδιό τους, η υφή, τα μάτια. Είμαι άνθρωπος των εμμονών και τα πρόσωπα είναι η εμμονή μου. Όταν επισκέπτομαι ξένες χώρες ψάχνω να βρω τυχόν διαφορές ανάμεσα στα πρόσωπα ή κάποιο γενικό χαρακτηριστικό τους σε ένα έθνος. Αλλά ένα όμορφο πρόσωπο είναι πάντα όμορφο. Και δεν εννοώ ένα χαρτωμένο πρόσωπο αλλά ένα πρόσωπο που αφηγείται μια ιστορία.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι / Man push cart

του Ramin Bahrani (ΗΠΑ, 2005)

Ένα μάθημα αξιοπρέπειας για όσους έχασαν τα πάντα, αλλά όχι την πίστη τους στην αξία της καλοσύνης

Οι μικρές ώρες της Νεοϋορκέζικης νύκτας και η καθημερινότητα ενός Πακιστανού μετανάστη σε μια ξένη χώρα, βρίσκονται στην καρδιά αυτού του τρυφερού και ευαίσθητου δράματος για την απώλεια της κοινωνικής, θρησκευτικής και συναισθηματικής ταυτότητας. Δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του Αμερικανού, περσικής καταγωγής, Ραμίν Μπαχράνι, το *Man Push Cart* σκιαγραφεί το πορτραίτο ενός νεαρού άνδρα που προσπαθεί να βρει τη θέση του στον κόσμο και να ανακτήσει τη χαμένη του αυτοπεποίθηση κάτω από δύσκολες συνθήκες.

Αυτός είναι ο Αμάντ. Κάποτε διάσημος τραγουδιστής της ποπ πίσω στην πατρίδα του, τώρα παλεύει να επιβιώσει πουλώντας καφέ, ντόνατς και κουλουράκια στους πολύβουους δρόμους της Νέας Υόρκης, με μια μικρή κινητή καντίνα, ενώ για να συμπληρώσει το εισόδημά του πουλάει λαθραίες πορνοταινίες σε DVD σε γνωστούς και περαστικούς. Στην προσωπική του ζωή είναι το ίδιο άτυχος. Η όμορφη γυναίκα του έχει πεθάνει και ο μικρός γιος του βρίσκεται υπό την κηδεμονία των αντιπαθητικών πεθερικών του, που ρίχνουν στον Αμάντ το φταιξιμο για την απώλεια της κόρης τους. Η ελπίδα για μια καλύτερη ζωή μοιάζει χαμένη, μέχρι τη στιγμή που συναντάει έναν πλούσιο Πακιστανό σύμβουλο επενδύσεων με υψηλές γνώριμες, ο οποίος του υπόσχεται μια καινούρια μουσική καριέρα στην Αμερική, και μια νεαρή Ισπανίδα που δουλεύει στο περίπτερο του θείου της. Ανάμεσα στην ευκαιρία για μια νέα επαγγελματική αρχή και το ζύνημα της καρδιάς του, ο Αμάντ θα κληθεί να αποφασίσει τι θέλει περισσότερο. Όμως, η πραγματικότητα δεν στέκεται γενναϊόδωρη απέναντί του για πολύ.

Η ταινία θα μπορούσε να είναι η οδύσσεια ενός μοναχικού χαρακτήρα στον αφιλόξενο κόσμο μια μεγάλης μητρόπολης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι η νυχτερινή Νέα Υόρκη, ποτισμένη με μια βαθιά ποιητική μελαγχολία, που ακολουθεί την ψυχική κατάσταση του ήρωα: ένα μνημείο ήττας, απογοήτευσης, λύπης αλλά και αξιοπρέπειας. Η ερμηνεία του

Αχμάντ Ραβζί (ερασιτέχνη Πακιστανού ηθοποιού που, όπως και ο ήρωας της ταινίας, υπήρξε πωλητής καφέ με καροτσάκι) την αποδίδει εξαιρετικά ενώ οι σκοτεινοί φωτισμοί και τα σφιχτοδεμένα πλάνα του Μπαχράνι ενισχύουν την αίσθηση της μοναξιάς και της αποξένωσης του ξένου Πακιστανού στην πόλη.

Γυρισμένο σε high definition που μεταφέρθηκε σε 35mm, το *Man Push Cart* έχει, παρά την κοκκώδη εικόνα του, μια ντελικάτη ατμόσφαιρα και μια γλυκύτητα όπως και ο ήρωας της ενώ προσφέρει μια ειλικρινή και τρυφερή ματιά στη ζωή της πακιστανικής κοινότητας των μεταναστών στη Νέα Υόρκη. Πάνω απ' όλα όμως, είναι ένα μάθημα αξιοπρέπειας για όσους έχασαν τα πάντα, αλλά όχι την πίστη τους στην αξία της καλοσύνης.

Τ.Ζ.Π.

» *Ολύμπιον*, 15:00

Το μεγαλύτερο πρόβλημα στη Χιλή είναι η διανομή

Alicia Scherson, σκηνοθέτις της ταινίας *Play*

Οι Χιλιανοί δεν έχουν μάθει να βλέπουν το εθνικό τους σινεμά. Η πρόκληση, λοιπόν, είναι πώς θα πείσουμε το κοινό να μάθει και να θέλει να βλέπει τις ταινίες που παράγονται στη χώρα του

Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΣΑΝΤΙΑΓΟ ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ

Η ταινία μιλάει πολύ για το Σαντιάγο, μια πόλη που δεν έχει παρουσιαστεί ιδιαίτερα στο σινεμά ή την λογοτεχνία. Δεν υπάρχει κάποιο είδος μύθου για την εικόνα του Σαντιάγο κι έτσι ήταν για μένα μια πρόκληση να δείξω την πόλη μου. Είναι κατά κάποιον τρόπο ένα προσωπικό μου όνειρο για την πόλη, την οποία δεν έχεις συναντήσει σε άλλες ταινίες. Υπάρχουν πολλές διαφορετικές πόλεις μέσα στην ίδια πόλη. Το Σαντιάγο είναι μια από τις πιο μολυσμένες πόλεις στον πλανήτη, βρώμικη μερικές φορές αλλά ταυτόχρονα και πολύχρωμη. Εξαρτάται από την προσωπική σου διάθεση. Υπάρχει αρκετός

καπνός στην ατμόσφαιρα, ενώ κάποιες φορές τα ηλιοβασιλέματα παίρνουν ένα πολύ παράξενο χρώμα. Είναι άσχημη και όμορφη την ίδια στιγμή. Ο τρόπος που την παρουσιάζω είναι πολύ υποκειμενικός, όπως και η διάθεση των χαρακτήρων της ταινίας.

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΣΑΝΤΙΑΓΟ ΣΗΜΕΡΑ

Μερικοί ζουν έναν ευρωπαϊκό τρόπο ζωής, μερικοί ακολουθούν το αμερικάνικο lifestyle, κάποιοι άλλοι ζουν τη ζωή των Ινδιάνων ιθαγενών. Και οι περισσότεροι ζουν μια μίξη όλων των παραπάνω. Αλλά ταυτόχρονα είναι μια πόλη πολλών μοναχικών ανθρώπων, κάτι που φαίνεται και στο φιλμ. Είναι μια πόλη που αναπτύσσεται διαρκώς, ειδικά μετά την αποκατάσταση της Δημοκρατίας, το 1981. Και ειδικά τα τελευταία 5 χρόνια έχει γίνει μια μεγάλη πρόοδος στις υποδομές, από το μετρό έως τα κτίρια.

«ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΗΤΑΝ ΣΚΛΗΡΑ ΑΛΛΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ»

Είναι μια φράση από μια παλιά ιταλική παροιμία που αναφέρεται πίσω στα ρωμαϊκά χρόνια, που ήταν μοντέρνα αλλά σήμερα φαντάζουν αρχαία. Έχει να κάνει με την ιδέα του τι θεωρείται μοντέρνα εποχή. Είναι κάτι που αλλάζει συνεχώς. Οι άνθρωποι είναι έτοιμοι να αποδεχθούν όλη τη σκληρότητα της σύγχρονης ζωής, επειδή απλά είναι μοντέρνα. Νομίζω ότι το κάνουμε πολύ αυτό στη Χιλή. Εξαιτίας όμως της ταχείας ανάπτυξης, οι άνθρωποι βρίσκονται σε μια σύγχυση. Η Χιλή έχει έναν από τους χειρότερους τρόπους ζωής, με την έννοια ότι οι άνθρωποι δουλεύουν περισσότερο, όπως συμβαίνει στις περισσότερες αναπτυγμένες χώρες. Ενώ στην πραγματικότητα, η Χιλή είναι μια φτωχή χώρα.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΤΙΚΟ ΣΤΙΛ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Δούλεψα πολύ με storyboards τις ιδέες που είχα στο μυαλό μου. Μετά ήρθε ο διευθυντής φωτογραφίας μου, ο Αργεντινός Ricardo di Angelis, ο οποίος

έχει υπογράψει μερικές από τις πιο κλασικές 35mm ταινίες του νέου αργεντινικού σινεμά, ο οποίος κλήθηκε να δουλέψει με high definition. Νομίζω πως το σιλ της ταινίας ήρθε από την παράξενη μίξη αυτής της κλασικής αισθητικής του φιλμ και του ψηφιακού. Επίσης, ο art director του *Play* αγαπάει πολύ τα καθαρά χρώματα και του αρέσει να παίζει πολύ με αυτά. Διαλέξαμε πολύ συγκεκριμένα χρώματα για κάθε χαρακτήρα και κάθε σκηνή.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΕΑ ΤΟΥ STORY

Η βασική ιδέα αφορά περισσότερο τον τρόπο που αυτοκαθορίζομαστε ως πρόσωπα, τους ρόλους που αποφασίζουμε να παίξουμε στη ζωή, πώς αντιδρούμε σε καταστάσεις πολύ μπερδεμένες, πώς κινούμαστε μέσα στην πόλη. Οι δύο βασικοί χαρακτήρες της ταινίας έχουν χάσει κατά κάποιο τρόπο το δρόμο τους, δεν ξέρουν πώς να υπάρχουν, ενώ οι δεύτεροι χαρακτήρες γνωρίζουν πολύ καλά τη θέση τους στον κόσμο. Αυτό το είδος της σύγχυσης, το συναντάς συχνά στην πόλη.

ΤΟ CASTING ΤΩΝ ΡΟΛΩΝ

Μερικοί από τους δεύτερους χαρακτήρες είναι πολύ γνωστοί θεατρικοί ηθοποιοί της Χιλής. Αλλά οι δύο πρωταγωνιστές είναι εντελώς άγνωστοι. Χρειάστηκε ένας χρόνος για να βρω την ηθοποιό που ερμήνευσε το χαρακτήρα της Κριστίνα. Ήθελα κάποιο πρόσωπο εντελώς άγνωστο, με την ικανότητα να μπορεί να είναι αόρατο, ντροπαλό, χαμηλών τόνων και ταυτόχρονα να εκπέμπει μια δύναμη. Νομίζω πως η πρωταγωνίστρια της ταινίας συνδυάζει πολύ καλά αυτά τα δύο στοιχεία. Μπορεί να είναι αόρατη, ένα πρόσωπο που δεν πιστεύεις ότι υπάρχει ή μπορεί να είναι η πιο δυνατή γυναίκα.

ΠΡΙΝ ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ

Κάναμε πολλές αναγνώσεις και μερικές πρόβες με τους ηθοποιούς πριν ξεκινήσω τα γυρίσματα. Επει-

δή τα κάρτα μου είναι πολύ συγκεκριμένα, ήξερα πως οι ηθοποιοί δεν θα είχαν πολλά περιθώρια ελευθερίας στη διάρκεια των γυρισμάτων. Έτσι, αφήσαμε την ελευθερία για τις πρόβες, όπου αποφασίσαμε ακριβώς πώς θα κινηθούν κατά το γύρισμα.

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ

Είναι μια αναπτυσσόμενη βιομηχανία. Φέτος είχαμε ρεκόρ 15 παραγωγών, ενώ συνήθως δεν περνάμε τις δέκα. Υπάρχει δημόσια χρηματοδότηση για τον κινηματογράφο αλλά και μεγάλος ανταγωνισμός για το ποιος θα τη λάβει. Από την άλλη, έχεις όλα τα πλεονεκτήματα μιας μικρής βιομηχανίας. Οι περισσότεροι κινηματογραφιστές γνωρίζομαστε μεταξύ μας κι έτσι μπορούμε να οργανωθούμε εύκολα και να δουλέψουμε. Το μεγαλύτερο πρόβλημα δεν είναι η παραγωγή, αλλά η διανομή. Η αγορά της Χιλής κυριαρχείται από το Χόλιγουντ, δεν υπάρχει κάποιος νόμος που να προστατεύει το εγχώριο προϊόν, κι έτσι οι ταινίες μας δεν πάνε καλά στις αίθουσες γιατί δεν έχουν αρκετό χρόνο προβολής. Οι Χιλιανοί δεν έχουν μάθει να βλέπουν το εθνικό τους σινεμά. Η πρόκληση, λοιπόν, είναι πώς θα πείσουμε το κοινό να μάθει και να θέλει να βλέπει τις ταινίες που παράγονται στη χώρα του.

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΩ

Βλέπω τα πάντα. Έχω μια ευρεία γκάμα ταινιών που μου αρέσουν. Ταινίες του παλιού ευρωπαϊκού σινεμά, νέο αμερικάνικο κινηματογράφο, πολλές λατινοαμερικάνικες ταινίες και ειδικά αυτές του Νέου Αργεντινικού Κινηματογράφου, το οποίο πιστεύω ότι είναι ένα από τα καλύτερα πράγματα που έχουν συμβεί παγκοσμίως τα τελευταία χρόνια.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Θέλω

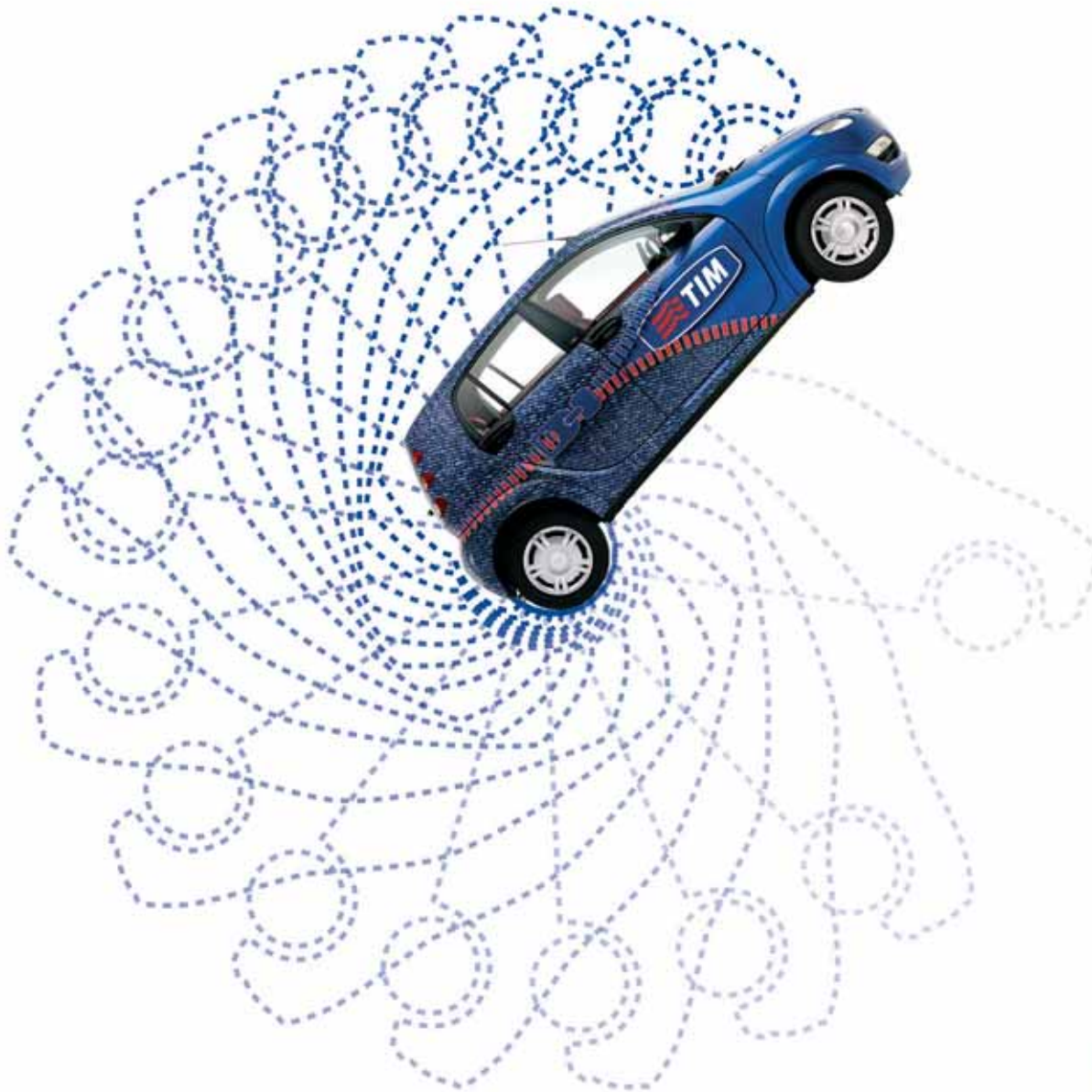
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ

Δεν υπάρχουν όρια.

Ομοφυλόφιλοι, τραβεστί, κοινωνικές αντιθέσεις είναι μερικά κομμάτια από τον κόσμο του Κουτλούγκ Αταμάν. Παράξενα θέματα για έναν Τούρκο κινηματογραφιστή, θα πείτε. Ο τρόπος όμως που τα δίνει δεν είναι προκλητικός αλλά καταφέρνει να αγγίξει θέματα που αφορούν όλες τις κοινωνίες.

Κυτλוג Ataman

Πιστεύετε ότι τα θέματα που διαπραγματεύεστε είναι προκλητικά;

Για να είμαι ειλικρινής δεν κάθομαι να σκεφτώ από πριν αν κάτι θα προκαλέσει. Εξαιτίας του περιβάλλοντος στο οποίο ζούμε, μπορεί κάποιο θέμα να είναι προκλητικό. Όσο πιο πολύ δουλεύω τόσο συνειδητοποιώ ότι υπάρχουν κάποια ευαίσθητα θέματα. Εγώ απλά προσπαθώ να αποδώσω τον κόσμο στον οποίο ζω στους υπόλοιπους ανθρώπους.

Υπάρχουν συγκεκριμένα μηνύματα που θέλετε να περάσετε;

Όχι, αλλά από τη στιγμή που δημιουργείς κάτι, είτε είναι εικαστική η δημιουργία είτε κινηματογραφική, αυτό το δημιούργημα αποκτά τη δική του σχέση με το θεατή. Γίνεται αυτόνομο. Υπάρχουν τόσο διαφορετικοί τρόποι ανάγνωσης, όσοι και οι θεατές. Πριν κάνω μια ταινία δεν σκέφτομαι ότι θέλω να πω κάτι συγκεκριμένο. Φυσικά υπάρχει η αρχική ιδέα και από την εμπειρία μου, πλέον, μπορώ να προβλέψω τις αντιδράσεις του κοινού. Μερικές φορές σοκάρωμα και εγώ ο ίδιος. Όταν κάνω για παράδειγμα μια ταινία, στην Τουρκία ερμηνεύεται διαφορετικά απ' ό,τι στο εξωτερικό. Αυτό εξαρτάται από τη διαφορετική πολιτιστική αντίληψη.

Αντιμετωπίσατε ιδιαίτερα αρνητικές αντιδράσεις στην Τουρκία;

Συνάντησα δυσκολίες, αλλά όχι τόσο σημαντικές ώστε να μην κάνω κάποια ταινία. Πιστεύω πως η Τουρκία αλλάζει. Γίνεται πιο δημοκρατική και γι' αυτό κάποια στοιχεία της κρατικής γραφειοκρατίας νιώθουν να απειλούνται, γιατί έρχεται το τέλος τους, και έτσι κάποιοι καλλιτέχνες βρίσκονται υπό «επιτήρηση». Ο εχθρός είναι γι' αυτούς προ των πυλών. Εγώ πάντως δεν νιώθω να απειλούμαι. Είναι γελοίο το όλο θέμα.

Το τουρκικό κοινό είναι έτοιμο να αντιμετωπίσει αυτά τα θέματα;

Πρόκειται για μια πολύ μεγάλη χώρα όπου δεν υπάρχει ομοιογένεια. Δεν έχω την εικόνα μιας ενιαίας Τουρκίας. Όσοι έρχονται για πρώτη φορά στις μεγάλες πόλεις, εντυπωσιάζονται από την ελευθερία που υπάρχει. Για παράδειγμα, παρουσίασα στη Βιέννη ένα έργο με αρκετές πορνογραφικές σκηνές μιας τραβεστί και σοκαρίστηκα από τις έντονες αντιδράσεις του κοινού. Εξεπλάγην όταν παρουσίασα το ίδιο έργο στην Κωνσταντινούπολη χωρίς καμία δυσκολία. Οι αντιδράσεις, λοιπόν, ποικίλουν και είναι απρόβλεπτες.

Ποια είναι η σημασία των κοινωνικών αντιθέσεων στο έργο σας;

Αυτά τα θέματα με έλκουν κατά ένα φυσικό τρόπο. Άλλωστε, από τις αντιπαραθέσεις βγαίνει το δράμα. Δεν ξέρω πώς μπλέκομαι με όλα αυτά αλλά πάντα καταλήγω να ασχολούμαι με τέτοια θέματα.

Ποιος είναι ο ρόλος της πόλης που επιλέγετε για τα γυρίσματα;

Για μένα η πόλη είναι η σκηνή. Το περιβάλλον και η ατμόσφαιρα έχουν συγκεκριμένο λόγο, που περνάει όταν μιλούν οι χαρακτήρες. Πάντα προσεγγίζω με αυτόν τον τρόπο το περιβάλλον. Έχει σημασία για μένα ποια σημεία της πόλης θα επιλέξω, το πώς θα το αντιληφθεί το κοινό.

Στα δύο κορίτσια υπάρχει έλξη μεταξύ των ηρωίδων;

Υποθέτω ότι μένει η αίσθηση ότι μπορεί να υπάρχει αισθηματική ή σεξουαλική έλξη, όμως δεν ήθελα σκοπίμως να επικεντρωθώ εκεί. Δεν ήθελα να βάλω μια συγκεκριμένη ταμπέλα γιατί αυτό θα αποπροσανατόλιζε το θεατή. Για μένα το πιο σημαντικό ήταν η αντιπαράθεση των κοινωνικών τάξεων.

Ασχολείστε και με την εικαστική δημιουργία, το video art. Ποια είναι η σχέση τους με την κινηματογραφική εικόνα;

“Όταν κάνω μια ταινία, στην Τουρκία ερμηνεύεται διαφορετικά απ' ό,τι στο εξωτερικό. Αυτό εξαρτάται από τη διαφορετική πολιτιστική αντίληψη”

Θα έλεγα ότι οι εγκαταστάσεις είναι πολύ πιο άμεσες. Δεν χρειάζεται να περιμένεις για να υλοποιήσεις την ιδέα σου. Είσαι πολύ πιο ελεύθερος ως καλλιτέχνης. Αυτή η εμπειρία επέδρασε πολύ καλά στις ταινίες μου. Όταν έκανα την πρώτη μου ταινία δεν σκεφτόμουν τους θεατές, ήθελα πιο πολύ να βρω τη φωνή μου. Τώρα μπορώ να ανταποκριθώ καλύτερα στις απαιτήσεις της βιομηχανίας του κινηματογράφου. Υπάρχουν συγκεκριμένοι κανόνες που όλοι πρέπει να ακολουθούμε.

Θεωρείτε ότι το μοντέλο των συμπαραγωγών βοηθάει;

Δυστυχώς είναι ο μόνος τρόπος για να κάνεις μια ταινία, αν και δεν είναι πάντα καλή ιδέα. Για παράδειγμα, έχεις να κάνεις με ανθρώπους που δεν καταλαβαίνουν πώς λειτουργεί η χώρα σου ή δουλεύεις με ηθοποιούς που δεν μιλούν την ίδια γλώσσα. Είναι πολύπλοκο, γιατί κάθε χώρα έχει πολύ διαφορετικούς κανόνες διαχείρισης των χρημάτων και αυτό δημιουργεί άγχος σε όλους, ιδιαίτερα στο δημιουργικό κομμάτι. Είναι επίσης και το θέμα πως, όταν διαπραγματεύεσαι πολιτικά θέματα, πρέπει να μπορείς να αντιδράς αμέσως. Στις ευρωπαϊκές συμπα-

ραγωγές πρέπει να περιμένεις 3-4 χρόνια πριν κάνεις την ταινία. Έτσι, όταν θα γίνει δεν θα έχει καμία αξία.

Ποια είναι η γνώμη σας για το Φεστιβάλ;

Είναι η τρίτη φορά που έρχομαι στη Θεσσαλονίκη. Είναι παλιό και πολύ σημαντικό Φεστιβάλ, ιδιαίτερα για τα Βαλκάνια. Είναι ένα Φεστιβάλ όχι μόνο για να βλέπεις ταινίες αλλά και για να δημιουργείς. Η εμπειρία μου κάθε φορά είναι πολύτιμη.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτση

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΛΗ

Η ιστορία του φιδιού / Karanlık sular

(Τουρκία-ΗΠΑ, 1993)

Έξω από έναν κινηματογράφο ένας αμερικανός, ο Hunter, και ο Haldun, ένας νεαρός τούρκος, γίνονται μάρτυρες μιας δολοφονίας. Ο Hunter δέχεται την πρόσκληση του Haldun να επισκεφθεί το πατρικό του σπίτι. Όταν όμως συναντά τη μητέρα του Haldun, μια γοητευτική γυναίκα που ονομάζεται Lamia, μια έκπληξη τον περιμένει. «Ο γιος μου είναι νεκρός εδώ και χρόνια» είναι η απάντησή της. Γοητευμένος από την παρουσία της, ο Hunter δίνει στη Lamia μια εγχάρακτη μεταλλική πλάκα που του έδωσε ο Haldun. Στο σπίτι της Lamia υπάρχει ένα πολύτιμο χειρόγραφο που το έχει κλέψει ο σωφέρτης. Η Lamia ανακαλύπτει το χειρόγραφο και το παραδίδει σ' ένα φίλο της καθηγητή ανατολικών γλωσσών, για να το μεταφράσει. Το χειρόγραφο περιέχει επικλήσεις στο Διάβολο και μπορεί να χρησιμοποιηθεί μαζί με την εγχάρακτη μεταλλική πλάκα. Ο Hunter επισκέπτεται το κλαμπ Alkazar κι εκεί γίνεται μάρτυρας ενός περιστατικού βαμπιρισμού από ένα μικρό κοριτσάκι.

Δ.Μ.

Cine Σταύρος Τορνές, 11:00

Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου / Moartea domnului Lazarescu

του Cristi Puiu (Ρουμανία, 2005)

Ο κύριος Lazarescu είναι ένας 62χρονος μηχανικός που ζει μόνος του στο Βουκουρέστι παρέα με τις γάτες του. Η γυναίκα του έχει πεθάνει, η κόρη του ζει στον Καναδά και ο μοναδικός του συγγενής, η αδελφή του, ζει σε μια πόλη χιλιόμετρα μακριά. Ο κύριος Lazarescu πάσχει από έλκος στομάχου και παρ' όλη την ασθένειά του, του αρέσει να πίνει. Ένα πρωί θα ξυπνήσει κάνοντας εμετό και έχοντας έντονους πονοκεφάλους. Ανήμπορος να αντιμετωπίσει την αδιαθεσία του, που όλο και επιδεινώνεται, θα καλέσει ασθενοφόρο. Όταν αυτό έρθει ο ήρωας είναι σε άσχημη κατάσταση. Συνοδευόμενος από μια νοσοκόμα και έχοντας ένα εγκεφαλικό σε εξέλιξη, ο κύριος Lazarescu θα περιπλανηθεί σ' όλες τις νοσοκομειακές μονάδες του Βουκουρεστίου αναζητώντας ένα κρεβάτι για νοσηλεία και ένα γιατρό να τον αναλάβει. Δεύτερη ταινία του Cristi Puiu, γνωστού στο κοινό του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης από την πρώτη του *Γερή Μπάτζα*, εντυπωσίασε κοινό και κριτικούς στις Κάνες, όταν προβλήθηκε και βραβεύτηκε στο τμήμα Un Certain Regard. Παρόλο το σαφή κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο διαδραματίζεται —ένας φτωχός και ανήμπορος ηλικιωμένος αναζητεί μάταια νοσηλεία— η ται-

νία δεν αποτελεί μια κοινωνική κριτική, μια διαμαρτυρία για ένα απάνθρωπο (:) νοσηλευτικό σύστημα. Αυτό που παρακολουθεί ουσιαστικά ο θεατής είναι ο θάνατος εν δράσει: καθώς η αφήγηση προχωρά, ο ηλικιωμένος σιγά-σιγά χάνει την επαφή με την πραγματικότητα. Παράλληλα, η αποκάλυψη ότι εκτός του εγκεφαλικού πάσχει από καρκίνο, γεμίζει το θεατή με απαισιόδοξες σκέψεις για την εξέλιξη. Η αδιάφορη επαγγελματικότητα με την οποία τον υποδέχονται στα διάφορα νοσοκομεία ενέχει μια υπαρξιακή διάσταση. Η μοναχική του ζωή, η απουσία οποιουδήποτε κοντινού του προσώπου, απλώς επιτείνει τα προηγούμενα. Εδώ έχουμε να κάνουμε με τη μοναξιά μιας ανθρώπινης ψυχής που εγκαταλείπει σιγά-σιγά τα εγκόσμια.

Η νοσοκόμος Mioara (στο ρόλο η ηθοποιός του Michael Haneke, Luminta Gheorghiv) δεν είναι παρά μια ψυχοπομπός που συνοδεύει την ψυχή στο τελευταίο της ταξίδι. Η κατάληξη αυτού του ταξιδιού, το δωμάτιο όπου προετοιμά-

Ένα είδος ταινίας δρόμου με πρωταγωνιστή ένα ασθενοφόρο

ζεται ο ήρωας για την εγχείρηση που προσωρινά θα του παρατείνει τη ζωή, είναι απροσδόκητα ήρεμο, ένα απάνεμο λιμάνι μετά από μια τρικυμία ή απλώς το τέλος μιας μακράς και περιπετειώδους νύχτας...

» *Κιné Σταύρος Τορνές, 13:00*

Η πτώση του αγγέλου / Melegin dususu

του Semih Kaplanoglu (Τουρκία-Ελλάδα, 2004)

Η Zeynep εργάζεται ως καμαριέρα σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. Ζει μια δύσκολη ζωή, λόγω της ανάρμοστης συμπεριφοράς του πατέρα της και προσπαθεί να βρει ανακούφιση και ηρεμία στη θρησκεία. Έχει ένα νεαρό θαυμαστή, τον Mustafa που εργάζεται μαζί της στο ξενοδοχείο. Παρόλο που φαίνεται αδιάφορη για τα συναισθήματά του Mustafa, η Zeynep δεν τον απορρίπτει ολοκληρωτικά. Σε κάποιο άλλο σημείο της πόλης ο Selcuk, ένας ηκολήπτης, απατά τη γυναίκα του με μια γειτόνισσα. Ο θάνατός της θα προκαλέσει τύψεις στον Selcuk. Σε μια απροσδόκητη εξέλιξη των γεγονότων, ο Selcuk θα δώσει στη Zeynep μια βαλίτσα που περιέχει τα ρούχα της πεθαμένης γυναίκας. Όταν η Zeynep ανοίξει αυτήν τη βαλίτσα θα αντικρίσει ένα καινούριο και άγνωστο σ' αυτήν κόσμο. Η ζωή της θα αλλάξει με απροσδόκητο και τραγικό τρόπο.

Η ηρωίδα θα διανύσει μια απόσταση: από την πλήρη υποταγή και την απουσία μιας διακριτής ταυτότητας, στη διεκδίκηση της ατομικότητάς της. Σχεδιάζοντας ένα πορτραίτο της γυναικείας θλίψης και μελαγχολίας, ο σκηνοθέτης δημιουργεί ένα κλίμα παραίτησης και ήττας για την ηρωίδα. Το χρώμα της ψυχής της είναι το γκριζό κι έτσι, το κόκκινο που φορά στην πιο σημαδιακή σκηνή της ταινίας συνιστά μια εξέγερση, μια σαφή δήλωση της σεξουαλικότητάς της. Θέτοντας την ανθρώπινη φιγούρα στο κέντρο του πλάνου, καταγράφοντας μ' ένα τόνο μελαγχολίας την ιστορία, η σκηνοθεσία απομακρύνει και ξορκίζει τα όποια

Η ιστορία που αφηγείται η ταινία είναι η ιστορία μιας εξέγερσης, καθώς αποτελεί την καταγραφή μιας γυναικείας επανάστασης

σκανδαλοθηρικά στοιχεία ενυπάρχουν στην ιστορία. Εδώ, έχουμε ένα σινεμά συγγενές μ' αυτό του Nuri Bilge Ceylan και του Zeki Demirkubuz, καθώς απεικονίζεται μ' έναν σχεδόν μπρεσσονικό τρόπο το εσωτερικό τοπίο μιας γυναίκας που αναζητά μια φωτεινή ακτίνα στη ζωή της. Η ταινία έχει μια σημαντική ελληνική συμμετοχή στην παραγωγή της. Προβλήθηκε στο φεστιβάλ του Βερολίνου (2005).

» *Κιné Σταύρος Τορνές, 16:00*

Semih Kaplanoglu

Η ταινία διαπραγματεύεται το ευαίσθητο θέμα μιας κοπέλας που αντιμετωπίζει την κακή συμπεριφορά του πατέρα της. Γιατί διαλέξατε αυτό το θέμα;

Σημαντικό ρόλο για μένα σε μια ταινία παίζει το πρόσωπο. Στην Τουρκία, μέσα σε μια οικογένεια, τα νεαρά κορίτσια έχουν πάρα πολλά προβλήματα με τον πατέρα τους ή το μεγαλύτερο τους αδελφό. Βέβαια, οι γυναίκες γενικά έχουν προβλήματα ελευθερίας στην Τουρκία. Συχνά, για παράδειγμα, βλέπουμε στην εφημερίδα φωτογραφίες κοριτσιών που έχουν κάνει έγκλημα, σκοτώνοντας τον πατέρα ή τον

αδελφό τους. Η αφορμή για την ταινία Η πτώση του αγγέλου ήταν η εικόνα μιας κοπέλας που είδα στην εφημερίδα. Η εικόνα ενός προσώπου είναι πραγματικά πολύ δυνατή.

Πόσο δύσκολο είναι τα πράγματα σήμερα στην Τουρκία για έναν ανεξάρτητο κινηματογραφιστή; Είναι εύκολο να βρεις χρηματοδότηση μόνο εάν κάνεις μια ταινία για το ευρύτερο κοινό. Αλλιώς, είναι πολύ δύσκολο. Ιδιαίτερα για μένα που είμαι ανεξάρτητος σκηνοθέτης και ταυτόχρονα γράφω το σενάριο

και κάνω και την παραγωγή της ταινίας. Είναι κρίμα, γιατί διαπιστώνω ότι λίγες τουρκικές ταινίες συμμετέχουν στα διεθνή Φεστιβάλ. Είναι λογικό, βέβαια, γιατί στη χώρα μου σπάνια συναντάς ανεξάρτητους κινηματογραφιστές.

Πώς αντιμετωπίζει το τουρκικό κοινό την εγχώρια παραγωγή;

Η αλήθεια είναι ότι το κοινό στην Τουρκία δεν θέλει να βλέπει τις τουρκικές ταινίες. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τα θέματα των ταινιών αυτών δεν είναι ευχάριστα.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη

Lady Zee / Leidy Zi

του Georgi Djulgerov (Βουλγαρία, 2005)

Η ταινία είναι το πορτραίτο μιας νεαρής γυναίκας η οποία αναζητά ένα θερμό συναισθηματικά περιβάλλον

επίσης ζει στο ίδρυμα. Η συναισθηματική του προσήλωση στην Zlatina μοιάζει να μην έχει ανταπόκριση, καθώς αυτή τον αντιμετωπίζει ως ένα καλό και έμπιστο φίλο. Ο Lechko ακολουθεί από κοντά την Zlatina και παρακολουθεί τη ζωή της. Η ζωή της αλλάζει όταν στο οικοτροφείο εμφανίζεται ο Nayden, ένας πρώην τρόφιμος του ιδρύματος και νυν πρωταθλητής σκοποβολής που την ερωτεύεται και γίνεται ένας πυγμαλίωνας. Η Zlatina (και μαζί της και ο Lechko) εργάζεται στο σκοπευτήριό του και έρχεται σ' επαφή με ορισμένες άγριες πλευρές της ζωής. Όμως, η ζωή της θα αλλάξει μ' ένα δραματικό τρόπο και η Zlatina θα βρεθεί στη Θεσσαλονίκη παράνομη μετανάστρια.

Ο σκηνοθέτης επιλέγει αρχικά ένα τόνο παραμυθιού για να αφηγηθεί την ιστορία. Ωστόσο η πραγματικότητα, σκληρή και αδυσώπητη, ρίχνει βαριά τη σκιά της. Η ταινία είναι κυρίως το πορτραίτο μιας νεαρής γυναίκας η οποία αναζητά ένα θερμό συναισθηματικά περιβάλλον. Η πορεία της ζωής της σημαδεύεται από διαρκείς μάχες που δίνει για να επιβιώσει. Η ταινία διαθέτει ένα ελληνικό ενδιαφέρον καθώς φωτίζει τη σκοτεινή όψη των μεταναστών στη χώρα.

Ο Georgi Djulgerov είναι από τους σημαντικότερους βούλγαρους σκηνοθέτες, βραβευμένος στο παρελθόν με την Αργυρή Άρκτο στο Βερολίνο (1977). Η ταινία του Lady Zee βραβεύτηκε με το βραβείο κοινού στο Νέο Φεστιβάλ του Μόντρεαλ, καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ του Σαράγιεβο και το βραβείο FIPRESCI στο φεστιβάλ της Βάρνα.

» *Κιné Σταύρος Τορνές, 20:30*

Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδιακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μόναχ, Γερμανία
ΒΡΑΧΙ, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χάρσινη
ΠΟΛΑΔΡΑ-ΡΟΔΟ, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πάρις, Γαλλία
ΤΕΧΝΟΜΑ, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, ΠΥΡΩΝ ΚΡΟΤΗ, 13-16.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλεια
INDAGRA, EXPOGRINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1η ΔΕΘΝΙΚΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΟΜΑΤΩΝ, 02-05.12.2005
2η ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, 01-15.12.2005

ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

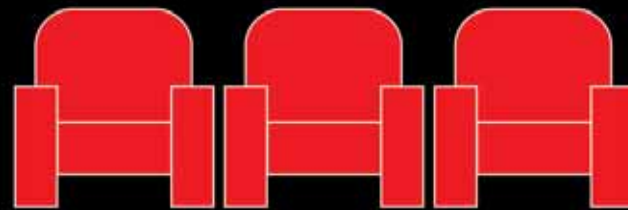
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@del.gr - www.del.gr

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema

46th **FILM FESTIVAL** at
THESSALONIKI INTERNATIONAL
18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
- VOCES INOCENTES.** Luis Mandoki. 2005
- EL CRIMEN DEL PADRE AMARO.** Carlos Carrera. 2002
- AMORES PERROS.** Alejandro González Iñárritu. 2000
- Y TU MAMA TAMBIÉN.** Alfonso Cuarón. 2000
Screenplay: Carlos Cuarón
- SÓLO CON TU PAREJA.** Alfonso Cuarón. 1990
Screenplay: Carlos Cuarón
- EL ESPINAZO DEL DIABLO.** Guillermo del Toro. 2000
- CRONOS.** Guillermo del Toro. 1991
- FRIDA, NATURALEZA VIVA.** Paul Leduc. 1983
- REED, MÉXICO INSURGENTE.** Paul Leduc. 1970
- CANOA.** Felipe Cazals. 1975
- LA FÓRMULA SECRETA.** Rubén Gámez. 1964
- MAGUEYES.** Rubén Gámez. 1962
- LOS OLVIDADOS.** Luis Buñuel. 1950
- SALÓN MÉXICO.** Emilio Fernández. 1948

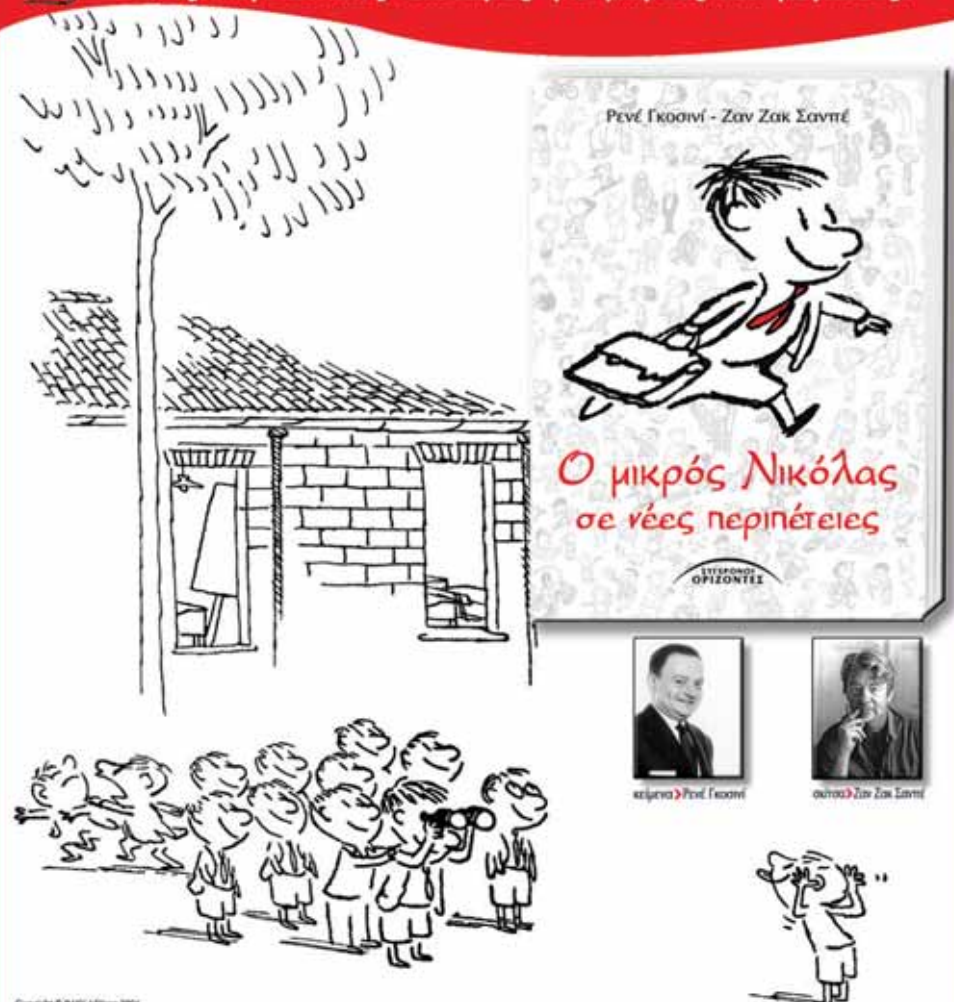
THE THREE BURIALS OF MELQUIADES ESTRADA. Tommy Lee Jones. 2005
Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga. 2000

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA - IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

αριστερά: René Goscinny

δεξιά: Zoran Škrebavšek

Copyright © 2004 Milla 2004

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

Charles Mudede

Το *Police beat* του Robinson Devor είναι μια ταινία... από το πουθενά, που ελάχιστη σχέση έχει με το υπόλοιπο τμήμα των Νέων Αμερικάνων: η ονειρική περιπλάνηση του Ζι, ενός μουσουλμάνου μετανάστη από τη Δυτική Αφρική που έχει γίνει αστυνομικός στο Σιάτλ. Ο σεναριογράφος της ταινίας μου λύνει κάποιες απορίες.

τα ημερολόγιο. Οι φράσεις του αποτυπώνονται κατευθείαν στην ψυχή του και όχι στις λευκές σελίδες ενός τετραδίου: άρα ο Ζι μιλάει στην ψυχή του. Καθώς έγραφα το *voice over* του Ζι, συχνά σκεφτόμουν το Ρώσο κριτικό λογοτεχνίας Βαχκίν, που έχει πει: «πάντα μιλάμε σε κάποιον, ακόμη κι όταν απευθυνόμαστε στον εαυτό μας. Ο διάλογος βρίσκεται στην ανθρώπινη φύση».

Πώς επιτύχατε αυτήν την ελαφρώς παραισθητική/ονειρική ατμόσφαιρα;
Ο σκηνοθέτης κι εγώ είμαστε φύσει ονειρικοί καλλιτέχνες. Υποκύπτουμε στη γοητεία πραγμάτων εφήμερων, στα σχήματα που δημιουργούν τα σύννεφα, στην αλλαγή του χρώματος της θάλασσας, στην ποιότητα του φθινοπωρινού φωτός.

Πώς λειτουργεί το στοιχείο της διγλωσσίας στην ταινία;

Δημιουργώντας την εσωτερική γλώσσα του ήρωα, που είναι η μητρική του και συνεπώς διαφορετική από αυτήν που μιλάει στις ΗΠΑ, χαράζουμε μια διακριτή γραμμή μεταξύ του προσωπικού και του κοινωνικού. Υπάρχουν δύο ξεκάθαρα μέρη (εγώ και οι άλλοι) που λειτουργούν σε ένα πρόσωπο.

Ποιες ήταν οι αντιδράσεις στις μέχρι τώρα προβολές της ταινίας;

Η υποδοχή ήταν καλή, αλλά νομίζω ότι για τους πολλούς η ταινία αποτέλεσε μεγάλη έκπληξη: πού αλλού είχαν δει ένα αμερικάνικο φιλμ με αφήγηση στα Wolof!;

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ποια είναι η γνώμη σας για τον κεντρικό χαρακτήρα;

Ο Ζι είναι απλώς ένας Αφρικανός που βρίσκεται σε μια εσωτερική αλλαγή. Μέσα του προκύπτουν μια νέα ταυτότητα, νέες αξίες και συναισθήματα. Θα έλεγα μάλιστα, ότι πρόκειται για οικουμενικές αξίες και συναισθήματα. Ο Ζι είναι στη φάση ενός οικουμενικού επαναπροσδιορισμού. Ένας Αφρικανός που βρίσκεται στη διαδικασία της μετατροπής σε πολίτη του κόσμου. Είναι ένα γρανάζι της παγκόσμιας εξουσίας: με το κατάλληλο ποσό, ο Ζι θα δεχόταν να δουλέψει ως αστυνομικός στη Σιγκαπούρη, στο Κέιπ Τάουν ή στο Λονδίνο.

Γιατί διαλέξατε την αφήγηση ενός εσωτερικού «ημερολογίου»;

Προφανώς και ο Ζι δεν γράφει στην πραγματικότητα-

παλός για να την πλησιάσει, την ονειρεύεται και επιστρατεύει κάθε μέσο για να τη γνωρίσει. Η ταινία κέρδισε το βραβείο FIPRESCI στο Διεθνές Φεστιβάλ του Σικάγο, 2003.

» Κάποιος να τους προσέξει • *Ciné Τζον Κασσαβέτης*, 18:00

Σιδερένιο νησί / Jazireh ahani

του Mohammad Rasoulof (Ιράν, 2005)

Μια ομάδα φτωχών ανθρώπων στη νότια ακτή του Ιράν δεν έχει πού να μείνει κι έτσι ζει πάνω σ' ένα εγκατελειμμένο καράβι, ανοικτά της ακτής. Ο Καπετάν Νέματ, αρχηγός τους, προσπαθεί να πείσει τον πλοιοκτήτη και τις Αρχές να μην τους πάρουν το καράβι. Απ' την άλλη, πουλάει κομμάτι-κομμάτι το πλοίο για παλιοσιδέρα.

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 19:30

Γλυκόκιρκρη ζωή / Dalkomhan insaeng

του Kim Jee-woon (Ν. Κορέα, 2005)

Ο Σάνγκου είναι ένας εξαιρετικός διευθυντής ξενοδοχείου, είναι όμως και το δεξί χέρι του Κανγκ, αφεντικού του υποκόσμου. Ο Κανγκ έχει μια αδυναμία: τη νεαρή φίλη του, Χίσου. Έχοντας υποψίες ότι τον απατά, διατάζει τον Σάνγκου να «τακτοποιήσει» το θέμα. Αλλά όταν ο Σάνγκου βρίσκει την Χίσου μ' έναν άλλο, του είναι αδύνατον να τους σκοτώσει. Ο Κανγκ στέλνει τη συμμορία του να βρει τον Σάνγκου και να κάνει τη ζωή του κόλαση...

» *Kim Jee-woon Tribute* • *Ciné Τζον Κασσαβέτης*, 20:30

Ο μασέρ / Masahista

του Brillante Mendoza (Φιλιππίνες, 2005)

Ο Ίλιακ εργάζεται σ' ένα κέντρο μασάζ για ομοφυλόφιλους. Ένα πρωί, μαθαίνει ότι πέθανε ο πατέρας του. Ακολουθούν οι τελετουργίες και παραδίδει που πρέπει να τηρηθούν και να γίνουν μπροστά σε όλους. Η ταινία αντιπαραβάλλει δύο διαφορετικές όψεις του καθηκόντος: την τελετουργία που δικαιούνται οι νεκροί, και την άλλη, που δικαιούται ο πελάτης ο οποίος πληρώνει για σεξ.

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 22:00

Police beat

του Robinson Devor (ΗΠΑ, 2005)

Η ταινία παρακολουθεί έναν αστυνομικό της ομάδας «Ζ», τον οποίο απασχολεί περισσότερο μήπως τον απατήσει η φιλενάδα του, παρά οι εγκληματίες που... οργιάζουν γύρω του. Τα περιστατικά που αντιμετωπίζει γίνονται καθρέφτης του ταραγμένου εσωτερικού του κόσμου, επιτρέποντάς του να φιλοσοφεί για την ασταθή ερωτική του ζωή και τη συναισθηματική του εξέλιξη. Ενώ ο πρωταγωνιστής μιλά αγγλικά, οι σκέψεις του στην ταινία αποδίδονται στη δυτικοαφρικανική γλώσσα Wolof, δίνοντας έτσι έμφαση στις συναισθηματικές αντιδράσεις του στον αμερικανικό τρόπο ζωής.

» *Νέοι Αμερικανοί* • *Ciné Τζον Κασσαβέτης*, 23:00

Ιστορία μιας πόρνης / Shempu den

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1965)

Μια νεαρή πόρνη που εργάζεται για τον ιαπωνικό στρατό κατοχής στην Κίνα, ερωτεύεται ένα υπαξιωματικό. Οι δυο εραστές προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα στον παραλογισμό του πολέμου και την παράνοια της αυστηρής στρατιωτικής ιεραρχίας. Κλασικό μελόδραμα εκ πρώτης όψεως, η ταινία παράλληλα χαρακτηρίζεται από ένα σαρκαστικό βλέμμα πάνω στις μικρές κοινωνίες του πολέμου. Αντλώντας υλικό από τις εμπειρίες κατά την διάρκεια του πολέμου, ο σκηνοθέτης σαρκάζει τη милитарιστική νοοτροπία και την εμμονή στις ιεραρχίες.

» *Seijun Suzuki Tribute* • Παύλος Ζάννας, 24:00

Οι ταινίες της ημέρας

Video Projects της Miranda July

Η ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ: Η τεχνολογία οδηγεί μια γυναίκα στα πρόθυρα της τρέλας: τρόμος και σάτιρα εναλλάσσονται: ένα σχόλιο για την παρακολούθηση και την αναζήτηση ταυτότητας στην Big Brother εποχή μας.

ΑΤΛΑΝΤΑ: Μια 12χρονη κολυμβήτρια που συμμετέχει στους Ολυμπιακούς και η μητέρα της, μιλάει στο κοινό για τον «αγώνα για το χρυσό μετάλλιο». Η Μιράντα Τζουλάι υποδύεται και τους δύο ρόλους.

ΔΥΝΑΜΩΝΩ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ: «Είχα δει δυο ταινίες στην τηλεόραση όταν ήμουν μικρή, για δυο αγόρια που είχαν φύγει από το σπίτι τους και επέστρεψαν μετά από χρόνια. Το ένα αγόρι είχε ανέβει σ' ένα διαστημόπλοιο και περνούσε μια χαρά, ενώ το άλλο είχε απαχθεί και κακοποιηθεί από έναν άντρα. Η ταινία περιλαμβάνει τις ιστορίες αυτών των παιδιών, αλλά τις χρησιμοποιεί περισσότερο σαν μυθιστορικά αντικείμενα τοποθετημένα στην καθημερινότητα του αφηγητή».

Μιράντα Τζουλάι

ΕΦΗΒΙΚΗ ΦΩΛΙΑ: Τέσσερις ιστορίες για τους τρόπους με τους οποίους διαφορετικοί άνθρωποι προσπαθούν να εξελίξουν κάποιες μεθόδους (αυτο)έλεγχου.

» Κάποιος να τους προσέξει • Παύλος Ζάννας, 13:00

Το ξεχασμένο παιδί Shin sung-il-eui hangbang-bulmyung

της Jane Shin (Κορέα, 2004)

Σε ένα ορφανοτροφείο, η διευθύντρια, για να κάνει οικονομία, πείθει τα παιδιά ότι ο Θεός δυσαρσεύεται κάθε φορά που εκείνα τρώνε.

Τα παιδιά υπακούουν και μένουν νηστικά. Σε αντίθεση με τα άλλα παιδιά, ο Σουγκ-ιλ είναι παχουλός...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 14:30

Ο αλήτης του Τόκιο / Tokyo nagaremono

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1966)

Ένας γιακούζα προσπαθεί να εγκαταλείψει το παρελθόν και να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο. Παράλληλα, παραμένει πιστός στο παλιό του αφεντικό. Όταν όμως αυτός εμπλέκεται σε μια διαμάχη, τότε ο ήρωας θα βρεθεί μετέωρος...

» *Seijun Suzuki Tribute* • *Ciné Τζον Κασσαβέτης*, 15:30

Χαμηλό προφίλ / Falscher Bekenner

του Christoph Hochhäusler (Γερμανία-Δανία, 2005)

Ο 18χρονος Άρμιν ασφυκτιά από τις καλές προθέσεις της μητέρας του, τις προσδοκίες του πατέρα του, και τη θανάσιμη πλήξη της ζωής στα προάστια. Αρχίζει λοιπόν να παίρνει -ανώνυμα- την ευθύνη για ατυχήματα των οποίων έχει υπάρξει μάρτυρας ή για εγκληματικές πράξεις για τις οποίες έχει διαβάσει...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 17:00

Το σινιόν της Όλγας / Le chignon d'Olga

του Jérôme Bonnell (Γαλλία-Βέλγιο, 2002)

Ο Ζουλιέν και η Έμμα έχασαν τη μητέρα τους και ζουν με τον πατέρα. Όλοι τους πονούν για την απουσία της, αλλά κανείς δεν μιλά γι' αυτό. Ο Ζουλιέν ερωτεύεται την όμορφη Όλγα, η οποία δουλεύει σ' ένα βιβλιοπωλείο. Πολύ ντρο-

Το σινεμά του ήταν, και παραμένει πάντα, ένα σινεμά της έκπληξης, του οπτικού ευρήματος, ένα σινεμά το οποίο μέσα από συνεχή οπτικά σοκ επιβάλλεται στο θεατή, ένα σινεμά που βασικός του στόχος είναι να διαλύσει την ανία και το προβλέψιμο που συνοδεύει κάθε εθισμένο στις κινηματογραφικές εικόνες.

Seijun Suzuki

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ

Ο λόγος που ξεκίνησα να δουλεύω για τα στούντιο Nikkatsu ήταν για βιοπορισμό. Έμαθα να κάνω ταινίες από τους συναδέλφους μου που εργάζονταν στη Nikkatsu. Το να κάνω ταινίες ήταν ο τρόπος μου για να κερδίζω χρήματα. Δεν ήμουν σκηνοθέτης με κανένα ιδιαίτερο πάθος. Ξεκίνησα ως σκηνοθέτης ταινιών από αυτές που συμπληρώνουν το πρόγραμμα των κινηματογράφων, κι αυτές οι ταινίες ήταν αποκλειστικά για ψυχαγωγία. Γι' αυτό και τα σενάρια που έπαιρνα από το στούντιο δεν ήταν καλλιτεχνικά. Έτσι, δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να προκύψει ταινία τέχνης από ένα τέτοιο σενάριο. Το μόνο που μπορούσα να ελπίζω, ήταν να φτιάχνω πραγματικά ψυχαγωγικές ταινίες. Οι κριτικοί λένε, ότι οι ταινίες πρέπει να κάνουν κάποιο κοινωνικό σχόλιο, να έχουν μια ανθρωπιστική οπτική γωνία. Ωστόσο, αυτό στο οποίο στόχευα εγώ ήταν να κάνω μια ταινία για διασκέδαση. Έτσι, δοκίμασα πολλές διαφορετικές ιδέες και πολλά διαφορετικά στυλ για να πετύχω κάτι τέτοιο. Ο λόγος που απολύθηκα από τη Nikkatsu ήταν ότι οι ταινίες μου «δεν έβγαζαν νόημα και δεν έβγαζαν χρήματα». Αυτοί ήταν οι λόγοι που επικαλέστηκαν. Εκείνη την εποχή, είχα συμβόλαιο με το στούντιο, όμως ο πρόεδρος της Nikkatsu το αγνόησε και με απέλυσε. Γι' αυτό τους έκανα μήνυση. Έκανα τη μήνυση επειδή ήθελα να προστατεύσω την αξιοπρέπειά μου. Χωρίς να θέλω να φανώ ανομπε, απλώς δεν ήθελα να κάνω οτιδήποτε μου επέβαλλε το στούντιο.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Δήλωσα πριν από πολύ καιρό ότι δεν υπάρχει γραμματική για την κινηματογραφική γλώσσα. Βασικά υπάρχουν τα «ανοικτά» και τα «κλειστά» πλάνα, υπάρχει το πλάνο από αντίθετη οπτική γωνία, το πλάνο πάνω-από-τον-ώμο, και ούτω καθεξής. Αυτοί είναι οι βασικοί κανόνες του κινηματογράφου και αυτούς νομίζω ότι τους ξέρουν οι πάντες. Είπα ότι δεν υπάρχει γραμματική, γιατί νομίζω ότι δεν υπάρχει σταθερός χρόνος και χώρος σε μια ταινία. Στις κανονικές ταινίες φροντίζουν να δείξουν και το χρόνο και το χώρο: αυτός είναι ο βασικός κανόνας. Ωστόσο, στις ταινίες μου οι χώροι και οι τόποι μεταλλάσσονται. Επιπλέον, μπορείς να κλέψεις το χρόνο στο μοντάζ. Νομίζω ότι αυτή είναι η δύναμη των ψυχαγωγικών ταινιών: μπορείς να κάνεις οτιδήποτε θέλεις, αρκεί αυτά τα στοιχεία να κάνουν την ταινία ενδιαφέρουσα. Αυτή είναι η θεωρία μου για τη γραμματική του σινεμά.

ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Οι ηθοποιοί έχουν μια κοινωνική ζωή. Όταν περπατάνε μέσα στο σκηνικό της ταινίας, αν δουν κάτι φυσιολογικό, κάτι οικείο, δεν εκπλήσσονται καθόλου. Αν όμως φτιάξεις ένα σκηνικό ιδιαίτερο, τότε λένε: «Ω, αυτό είναι υπέροχο». Έτσι μεταμορφώνονται και περνούν, από την καθημερινή τους ζωή, στη ζωή του ρόλου που υποδύονται. Αυτό μπορεί να το κάνει ένα εξαιρετικό σκηνικό. Δεν υπονοώ κάτι κακό, ωστόσο ένα μέσο καθημερινό δωμάτιο, όπως είναι τα δωμάτια στις ταινίες του Όζου, δεν θα λειτουργούσε στις δικές μου ταινίες. Το σκηνικό μου πρέπει να δίνει μια ώθηση στους ηθοποιούς, πρέπει να είναι κάτι διαφορετικό από τη ζωή που ζουν. Υπάρχουν, λοιπόν, πολλές σκηνοθετικές τεχνικές, ωστόσο τα κοστούμεια που μετατρέπουν τους ηθοποιούς στους χαρακτήρες που υποδύονται και τα ιδιαίτερα σκηνικά που κεντρίζουν τους ηθοποιούς, είναι για μένα οι πιο σημαντικές τεχνικές.

Η ΒΡΟΧΗ

Η βροχή είναι οικεία και υπαινικτική. Προκαλεί αντανακλάσεις. Το γεγονός ότι η βροχή ξεπλένει το αίμα, εκφράζει πολύ καλά την ουσία της. Η βροχή πέφτει μετά τη δράση των γιακούζα. Δεν επιτίθενται λόγω της βροχής, μετά τη μάχη όμως, βρίσκονται στη βροχή. Η βροχή συνοδεύεται πάντα από ένα συγκεκριμένο συναίσθημα κι αυτό εξηγεί γιατί ταιριάζει στη γαπωνέζικη αισθητική.

ΟΙ ΚΕΡΑΣΙΕΣ

Στις πρώτες μου ταινίες, τα άνθη της κερασιάς ήταν απλώς ένα οπτικό εργαλείο, το σκηνικό για μια μάχη. Οι θεατές ίσως να απέδωσαν κάποια ιδιαίτερη σημασία στα πέταλα που πέφτουν στην ταινία Ελεγεία της βίας (1966), ωστόσο κι αυτό ήταν απλώς ένα φόντο. Το άνθος της κερασιάς προκαλεί διαφορετικούς συσχετισμούς στον καθένα, ωστόσο, ως σκηνοθέτης δεν αναζητώ τόσο πολύ το νόημα ή τις σχέσεις, αλλά ένα σκηνικό, ένα φόντο που να ταιριάζει με το αίσθημα συγκεκριμένων γεγονότων. Το άνθος της κερασιάς υπηρετεί αυτό το σκοπό τέλεια, καθώς προκαλεί ένα ευρύ φάσμα συναισθημάτων στους Ιάπωνες. Αυτό, όμως, που κάνει το άνθος κερασιάς τόσο ιδιαίτερο, εκφράζεται με σαφήνεια στο παρακάτω τάνκα (πεντάστιχο ποίημα) του μοναχού και ποιητή Σάιγκιγιο: «Λαχταρώ ένα θάνατο την άνοιξη, όταν το φεγγάρι είναι γεμάτο, κάτω από τα άνθη της κερασιάς». Για μένα κανένα άλλο άνθος δεν συμβολίζει το θάνατο καλύτερα από το άνθος της κερασιάς, επειδή πίσω από την ομορφιά του κρύβονται η έννοια της θνητότητας και του νικηλισμού. Δεν είμαι ειδικός στην ιαπωνική αντίληψη περί του ωραίου, ωστόσο γνωρίζω ότι, για αιώνες, η διαδικασία του θανάτου και ο ίδιος ο θάνατος απεικονίζονταν με φόντο άνθη κερασιάς. Το άνθος της κερασιάς αντιπροσωπεύει το ωραίο και, επίσης, μια άποψη για τη ζωή. Γι' αυτό και χρησιμοποιείται σε τόσα πολλά έργα. Είναι σχεδόν αναπόφευκτο να δείχνει κανείς άνθη κερασιάς σε μια ταινία, όχι ως μεταφορά, αλλά ως το φόντο για μια μάχη.

«Αυτή είναι η δύναμη των ψυχαγωγικών ταινιών:

μπορείς να κάνεις οτιδήποτε θέλεις, αρκεί αυτά τα στοιχεία να κάνουν την ταινία ενδιαφέρουσα. Αυτή είναι η θεωρία μου για τη γραμματική του σινεμά.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ Η ΦΟΡΜΑ

Ο τρόπος που κινηματογραφώ καθορίζεται από την ιαπωνική καλλιτεχνική παράδοση. Όταν ήμουν νέος, συνήθιζα να αντιδρώ σ' αυτή, τώρα όμως, χωρίς καταναγκασμό, επέλεξα να ζωντανεύω στις ταινίες μου αυτό το είδος αισθητικής και στυλ... Ωστόσο, λόγω τεχνικών δυσκολιών στην επεξεργασία των χρωμάτων, δεν κατόρθωσα να αποδώσω στην εντέλεια την άποψή μου για την «ομορφιά της φόρμας». Όσον αφορά στη χρήση του κάλλους και της τέχνης του φανταστικού, ως εκφράσεις της συνείδησης κάποιου, οι Ιαπωνέζοι έχουν αναπτύξει ένα δικό τους ύφος: πρόκειται για τα έργα του θεάτρου Νο και του θεάτρου Καμπούκι, που ακόμα επηρεάζουν την πολιτιστική ζωή της χώρας μας. Μέσα από το Νο και το Καμπούκι βλέπουμε την ομορφιά μιας ιδιαίτερης μορφής έκφρασης, που ενοποιεί χρώμα και φόρμα. Παραμένω ένας κατασκευαστής ψυχαγωγικών ταινιών, πάντα όμως προσπάθησα να αποτυπώσω στο έργο μου τις ιαπωνικές παραδόσεις σχετικά με το κάλλος. Στην ερώτηση «γιατί χρησιμοποιώ το κόκκινο», μου είναι πολύ εύκολο να απαντήσω ότι αυτό γίνεται εξαιτίας ενός συγκεκριμένου σκεπτικού και, κατόπιν, να αναπτύξω το συλλογισμό μου. Στην πραγματικότητα όμως, δεν μπορώ να βρω άλλη εξήγηση πέρα από το ότι μου είναι αδύνατο να χρησιμοποιήσω άλλο χρώμα. Επειδή αυτό το συγκεκριμένο χρώμα μου ταιριάζει καλύτερα. Με άλλα λόγια, χρησιμοποιώ το χρώμα ενστικτωδώς.

ΤΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

Όταν ήμουν άσχετος με τη σκηνοθεσία δεν ήμουν αντι-Όζου. Την εποχή, όμως, που άρχισα να δουλεύω σαν νεαρός βοηθός σκηνοθέτη, τότε όλοι μας θέταμε στόχους. Στη Shoichiku, ο Όζου ήταν κεντρικό πρόσωπο. Έτσι, κάθε φορά που εμείς, οι νεαροί βοηθοί σκηνοθέτες, μαζευόμασταν για να πιούμε, λέγαμε ότι θα πρέπει να κάνουμε ταινίες που να αμφισβητούν τις ταινίες του Όζου. Τότε, τρία ήταν τα κεντρικά πρόσωπα στον ιαπωνικό κινηματογράφο: ο Κουροσάουα, ο Όζου και ο Μιζογκούτσι. Πιστεύω ότι εκείνη την εποχή όλοι οι βοηθοί σκηνοθέτες που δούλευαν σε κάποιο στούντιο ήθελαν να αμφισβητήσουν αυτές τις μεγάλες προσωπικότητες. Αυτή ήταν η νοοτροπία που επικρατούσε. Σήμερα δεν συμβαίνει απολύτως τίποτα στον ιαπωνικό κινηματογράφο, πράγμα που νομίζω πως οφείλεται στην απουσία μεγάλων προσωπικοτήτων, που να προσφέρουν έμπνευση στους νέους σκηνοθέτες για να τους αμφισβητήσουν. Σήμερα δεν έχουμε κανένα μεγάλο δημιουργό που να συνεχίζει την παράδοση. Η παράδοση που δημιούργησαν αυτές οι τρεις κεντρικές μορφές δεν συνεχίζεται, κι αυτό είναι το πρόβλημα με τους νέους ιάπωνες σκηνοθέτες, που δεν εκδηλώνουν κανένα πνεύμα αμφισβήτησης.

Απόδοση: Δημήτρης Μπάμπας
Επιμέλεια: Ιφιγένεια Ταξοπούλου

Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας

TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...

με τη είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

γενική
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ

...ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΕΕΤΤ
AM : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

ποιότητα + φιλικότητα = **ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ** **ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC**

ΥΠΙΘΥΕ

TECHNOLOGY

Η/Υ ... **από 600,00**
ME 17" LCD ΘΟΟΝΗ

φορητά από **650,00**

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

10 Χρόνια κοντά σας

αριανού 13 - Θεσσαλονίκη
(έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

πάρτε τις προσφορές σας και ... σας περιμένουμε !!

www.electrahotels.gr

ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---

Ένας ήρωας της επανάστασης συνομιλεί μ' έναν ηλικιωμένο και ο Καραγκιόζης σχολιάζει...

Το πήδημα του Κατσαντώνη και ο μπάρμπα Λάμπρος

του Γιώργου Κολόζη (2005)

Ο Μπάρμπα Λάμπρος είναι ένας ηλικιωμένος ορεισίβιος που ζει στα Άγραφα. Το καφενείο και το χάνι του, που λειτουργούν από το 1937, αποτελούν σταθμό για όλους τους ντόπιους και τους ταξιδιώτες της περιοχής. Εκεί συχνάζουν κάθε λογής περίεργοι τύποι. Η ταινία καταγράφει τη ζωή του Μπαρμπα Λάμπρου και την κίνηση στο χάνι των Αγράφων, παραλληλίζοντάς τες με την ιστορία μιας άλλης προσωπικότητας του τόπου, του ήρωα της επανάστασης Κατσαντώνη. Σύμφωνα με το θρύλο, ο Κατσαντώνης, για να ξεφύγει από τους δώκτες του, μπορούσε με ένα σάλτο να πηδήξει από τη μία πλευρά του Αχελώου στην άλλη – σ' ένα σημείο κοντά στο χάνι του Μπάρμπα Λάμπρου. Ο Μπάρμπα Λάμπρος, παρά την ηλικία του, δεν κατάφερε ποτέ να πάει μέχρι το σημείο αυτό. Όμως τώρα ήρθε η στιγμή να το επιχειρήσει... Η ταινία του βραβευμένου ντοκιμαντερίστα Γιώργου Κολόζη στήνει μια πρωτότυπη κι ενδιαφέρουσα αναλογία ανάμεσα σε δύο φαινομενικά αταίριαστες προσωπικότητες. Η αισθητική και αφηγηματική της ευρηματικότητα έγκειται, κυρίως, στη συνδυαστική χρήση του θεάτρου σκιών, οι φιγούρες του οποίου παρεμβαίνουν, σχολιάζουν και υπογραμμίζουν τα επί της οθόνης τεκταινόμενα. Παράλληλα, οι επιβλητικές εικόνες του τοπίου των Αγράφων και οι -ακόμη πιο επιβλητικές- μορφές των ανθρώπων της περιοχής, δημιουργούν μια ατμόσφαιρα μυστικιστικής έντασης. Η ταινία του Γιώργου Κολόζη είναι ένα ποιητικό παιχνίδι φωτός και σκιάς, μοναξιάς και παρεϊστικής ελαφρότητας και ταυτόχρονα ένα πρωτότυπο και άκρως ευχάριστο μάθημα ιστορίας.

Γ.Π.

» Ολύμπιον, 11:00

Βαγγέλης Κουλινός

διευθυντής φωτογραφίας

[...] Στις αρχές του 1980 και ενώ είχα τελειώσει τη μεγάλη του γένους σχολή Σταυράκου, δούλεψα με τον Γιώργο σαν βοηθός στη σειρά ντοκιμαντέρ που έκανε τότε για τα ελληνικά βουνά. Έκτοτε συνεργαστήκαμε πολλές φορές. Στην ταινία δούλεψα χρησιμοποιώντας το φυσικό φως και λίγα φώτα, χωρίς μεγάλο συνεργείο, για να είμαστε ευκίνητοι. Για 'μένα είχαν επίσης μεγάλο ενδιαφέρον οι φωτισμοί που έκανα στις σκηνές με τις φιγούρες του θεάτρου σκιών. [...] Τους χώρους και τα τοπία τα είχε διαλέξει ο Γιώργος. Υπήρξαν πολλά εμπόδια και απρόβλεπτα, υπήρχε όμως μεγάλη οργάνωση και κυρίως η αγάπη μας για την ταινία, που μας έκανε να ξεπερνάμε κάθε εμπόδιο. Εκτός από τα υπέροχα τοπία, στην ταινία πιστεύω κυριαρχούν καταπληκτικές σπάνιες φιγούρες ανθρώπων που δύσκολα θα συναντήσουμε πλέον στην Ελλάδα. [...] Δεν μπορείς να ασχοληθείς με το ντοκιμαντέρ χωρίς να το αγαπάς. Δυστυχώς η ελληνική πραγματικότητα μας αναγκάζει συχνά να ασχολούμαστε και με άλλα πράγματα.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Γιώργος Κολόζης

σεναριογράφος και σκηνοθέτης

[...] Πριν από 25 χρόνια, γνώρισα στα Άγραφα τον μπάρμπα Λάμπρο και έγινα με φίλοι. Κατά σύμπτωση, στα ίδια βουνά έδρασε ένας παιδικός μου ήρωας, ο Κατσαντώνης. Ανάμεσα σε τσίπουρα και γλέντια, άκουσα από τον μπάρμπα Λάμπρο τον θρύλο για το πήδημα του Κατσαντώνη. Έτσι, αποφάσισα να κάνω μια ταινία για δυο αγαπημένα μου πρόσωπα που έχουν μεταξύ τους απόσταση αιώνων. Τώρα, πώς τον έπεισα να κάνουμε την ταινία, απλά μπορώ να σας πω ότι χρειάστηκαν δέκα χρόνια υπομονής, πολλά τσίπουρα και –όσο και αν σας φαίνεται απίστευτο– να μάθω να παίζω κλαρίνο... Αν δείτε το making of της ταινίας θα το πιστέψετε.

[...] Ο Κατσαντώνης έγινε ο παιδικός μου ήρωας από μια παράσταση που είδα το 1959. Όσοι έχουν ασχοληθεί με το θέατρο σκιών, γνωρίζουν ότι το δράμα «Ο ήρωας Κατσαντώνης και ο Αλή Πασάς» έχει αφήσει εποχή, ιδιαίτερα το φινάλε που υπάρχει και στην ταινία. Ένας άλλος λόγος είναι, ότι μου άρεσε η ιδέα να κινήσω τη φιγούρα του Κατσαντώνη στα ίδια βουνά που έδρασε ο αληθινός Κατσαντώνης πριν από αιώνες. Ακόμα, ότι η φιγούρα του μπάρμπα Λάμπρου υπάρχει σε μελανόμορφο αγγείο. Υπάρχουν και άλλοι λόγοι, αλλά ας δουλέψει και η φαντασία των θεατών.

Μια χαμηλών τόνων ταινία με υψηλά στάνταρ παραγωγής

Το όνειρο του Ικάρου

του Κώστα Νάτση (2005)

Χωριό Ριζοβούνι, Ήπειρος: ένα ατίθασο δεκάχρονο αγόρι, ο Ηλίας, γιος ενός παπά και μιας νεαρής αλλά συντηρητικής μητέρας, πλήττει από το σχολείο και την ανιαρή ζωή του ορεινού χωριού. Εκείνο που πραγματικά τον γοητεύει είναι η παραδοσιακή μουσική της περιοχής, για την οποία είναι πρόθυμος να εγκαταλείψει τα πάντα. Εγκλωβισμένος ανάμεσα σε μια οικογένεια που δεν τον καταλαβαίνει κι ένα σχολείο που τον αφήνει αδιάφορο, μόνος φίλος και σύμμαχος στα όνειρά του είναι ένας περίεργος νεαρός, που κατασκευάζει παράξενες μηχανές, με σκοπό να καταφέρει να πετάξει. Όταν η πίεση από το περιβάλλον αρχίζει να γίνεται αφόρητη για τον Ηλία, ο μικρός αποφασίζει να αγοράσει ένα κλαρίνο και να ακολουθήσει τους τσιγγάνους πλανόδιους μουσικούς... Το νέο πόνημα του σκηνοθέτη Κώστα Νάτση αντιπαραθέτει τον Διονυσιασμό και την εκστατικότητα της λαϊκής παράδοσης στους περιορισμούς και τις συμβατικότητες της εκκλησιαστικής και της οικογενειακής ζωής. Στο φόντο της ταινίας σχολιάζεται η ερήμωση της ελληνικής επαρχίας και η μελαγχολία όσων μένουν πίσω.

Γ.Π.

» Ολύμπιον, 22:00

Άγγελος Σιφονιός ηθοποιός

[...] Όταν πέρασα από το κάστινγκ, μου ζήτησαν να πω μια φράση: «Γαμώτο Ηλία τα πρόβατα!». Την είπα με ωραία προφορά και γελάσανε. Νομίζω ότι έπαιξε και αυτό το ρόλο του στην επιλογή μου. Με τον Ηλία πιστεύω ότι έχουμε το ίδιο πείσμα, αλλά δεν ξέρω αν αυτό φάνηκε στην αρχή. Κι εγώ μετά το κατάλαβα. Θα ήθελα όμως να ήξερα τόσο καλά κλαρίνο όσο ο Ηλίας...

[...] Δεν είχα πολύ τρακ στα γυρίσματα. Περισσότερο είχα στο κάστινγκ. Πάντως ο κ. Νάτσης μου μιλούσε συνέχεια, μου έδινε οδηγίες και σίγουρα αυτά με βοήθησαν. Πριν πάμε στα Ζαγοροχώρια είχαμε συναντηθεί μόνοι μας εγώ κι εκείνος στην παραλία και μου μίλησε για το πώς θα ήταν ο Η-

λίας και πώς θα γυρίζαμε την ταινία και σίγουρα με προετοίμασε. Τα γυρίσματα κράτησαν σχεδόν δύο μήνες και μέσα σε αυτούς γίνανε πολλά που θα μου μείνουν αξέχαστα. Θυμάμαι πιο πολύ τα νυχτερινά γυρίσματα, που κρατούσαν σχεδόν μέχρι τα ξημερώματα και όταν γυρίζαμε κουρασμένοι ακούγαμε τους λύκους που ούρλιαζαν στο δάσος. Ξεχωρίζω επίσης μια σκηνή που καθόμασταν στο τραπέζι να φάμε σούπα και ο αδερφός μου που πεινούσε την έφαγε όλη και χάλασε το ρακόρ, όπως λένε στον κινηματογράφο.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Πετρο-Λούκας Χαλκιάς μουσικός

[...] Όταν ο κ. Νάτσης μου μίλησε για την ταινία, μου είπε την ιστορία, ότι πρόκειται για ένα παιδί που θέλει να μάθει κλαρίνο εκείνη την εποχή στην Ήπειρο και μου έδωσε να καταλάβω ότι ήταν ακριβώς η ζωή μου. Και μετά μου είπε να θυμηθώ τα παιδικά μου χρόνια, όταν μάθαινα κλαρίνο και να παρουσιάσω αυτό ακριβώς, τη ζωή μου, να θυμάμαι και να παίζω κλαρίνο.

[...] Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα όταν μου ζήτησε αυτό το πράγμα ο σκηνοθέτης, είναι τη ζωή μου εκείνα τα χρόνια, που ήταν πολύ δύσκολη, με κακουχίες, πώς ζήσαμε τη μεγάλη φτώχεια, πώς παίζαμε στα πανηγύρια και θέλαμε να ζήσουμε, προσπα-

θούσαμε να επιβιώσουμε, παίζαμε όσο δυνατόν καλύτερα για να μπορέσουμε να κάνουμε κάτι.

[...] Όταν είδα μερικές σκηνές της ταινίας γύρισα πολλά χρόνια πίσω, θυμήθηκα ακριβώς πώς ήμουνα τότε, μικρό παιδί και συγκινήθηκα πολύ. Η ταινία μας φέρνει τη ζωή εκείνης της εποχής, όποιος δει την ταινία είναι σαν να βλέπει εκείνα τα χρόνια στην Ήπειρο. Δύσκολα χρόνια σε ένα πολύ φτωχό τόπο. Ζούσαμε τη φτώχεια, την ξενιτιά, τον έρωτα, την αγάπη, τα ζούσαμε και τα κάναμε μουσική, τα βγάσαμε με το κλαρίνο, αυτά όλα έκανα και στην ταινία.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Μια ευρηματική κωμωδία που ξεσκεπάζει μυστικά και ψέματα...

Λουκουμάδες με μέλι

της Όλγας Μαλέα (2005)

Ο Μάνος επιστρέφει στην ιδιαίτερη πατρίδα του από την Αθήνα, μιας και μόλις έχει χάσει τη δουλειά του. Εκεί θα συναντήσει όλους τους παλιούς γνωστούς του: τη Φένια, το μεγάλο του έρωτα που τώρα δουλεύει σε γραφείο κηδειών, τη θεία του που τον προστατεύει πάντα αν και με λάθος τρόπο, το θείο του που λιγουρεύεται απαγορευμένους λουκουμάδες και το... Μαρικάκι, την αγαπημένη του γουρουνίτσα που με εξυπνάδα λαγωνικού, γίνεται σύμμαχος στην αποκάλυψη μιας λυτρωτικής αλήθειας. Με φόντο ανθισμένα λιβάδια της ελληνικής επαρχίας, νεκροφόρες που κυνηγάνε λουκουμάδες και το μικρόκοσμο μιας κοινωνίας που ξέρει αλλά δεν μιλάει ποτέ, η Όλγα Μαλέα φτιάχνει μια κωμωδία με δραματικές προεκτάσεις ή για την ακρίβεια, ένα δράμα που γελάει με το αναπάντεχο και το καθημερινό για να εξορκίσει την αλήθεια που πονάει. Μεγάλος της σύμμαχος οι εξαιρετικοί της ηθοποιοί που, εκτός από τους ανερχόμενους Χρήστο Λούλη και Φαίη Ξυλά στους πρωταγωνιστικούς ρόλους, περιλαμβάνουν τον Παύλο Χαϊκάλη, τη Φωτεινή Μπαξεβάνη, τη Σοφία Φιλιππίδου, το Δημήτρη Γιατά και το Βλαδίμηρο Κυριακίδη.

B.P.

» Ολύμπιον, 17:30

Η σιωπή τρέφει την παιδεραστία

Όλγα Μαλέα, σκηνοθέτις της ταινίας

Και αυτή η ταινία σας διαδραματίζεται στην επαρχία. Είναι συνειδητή επιλογή ή τυχαίο γεγονός; Τι σας γοητεύει στην κοινωνία μιας μικρής πόλης;

Οι Λουκουμάδες είναι μια ταινία για τη χαρά της ζωής και τη μαυρίλα της διαστροφής, τον έρωτα και το θάνατο. Μου άρεσε η εικόνα της νεκροφόρας που τρέχει στην ανθισμένη φύση. Αισθάνθηκα ότι αυτή η εικόνα «έπιανε» την ψυχή της ταινίας. Γι' αυτό και τοποθέτησα την ιστορία στην επαρχία. Η ιστορία αυτή θα μπορούσε να συμβαίνει οπουδήποτε. Δεν συμβαίνει μόνο στην επαρχία. Συμβαίνει παντού, δίπλα μας, γύρω μας. Σε πρόσφατη έρευνα που έγινε στην Αγγλία, 6 στους 10 ενήλικες δήλωσαν ότι έχουν υποστεί κάποια μορφή σεξουαλικής κακοποίησης ως παιδιά και ότι ο δράστης ήταν είτε δάσκαλος είτε στενός συγγενής!

Διαπραγματεύεστε θέματα δύσκολα όπως η παιδεραστία, τα οικογενειακά μυστικά, οι κρυφές επιθυμίες, μέσα από την επιλογή της κωμωδίας. Γιατί αυτή η επιλογή;

Η παιδεραστία είναι ένα θέμα που καίει, ακριβώς γιατί συμβαίνει πολύ συχνά, δίπλα μας, και πάντα καλυμμένα από την απόλυτη σιωπή. Σπάνια ο παιδεραστής είναι ένας κακός και άγνωστος, όπως πολλοί νομίζουν. Συνήθως είναι κάποιος από το στενό οικογενειακό ή φιλικό κύκλο του παιδιού, ο οποίος έχει ήδη κερδίσει την εμπιστοσύνη και την αγάπη του παιδιού –και φυσικά αυτό εκμεταλλεύεται. Το τραγικό είναι ότι ο παιδεραστής δεν πιστεύει

ότι κάνει κάτι κακό στο παιδί. Αντίθετα, αισθάνεται ότι έχει μια ιδιαίτερη σχέση με το παιδί και ότι το παιδί θέλει αυτή την κατάσταση όσο και ο ίδιος. Έκανα αυτή την ταινία με την ελπίδα ότι οι Λουκουμάδες θα γίνουν έναυσμα για πολλές συζητήσεις. Μόνο αν μιλήσουμε ανοικτά και δημόσια,

αυξάνουν οι πιθανότητες να σταματήσει να συμβαίνει δίπλα μας, ιδιωτικά και κρυφά. Η σιωπή τρέφει την παιδεραστία. Ο μόνος τρόπος που μπορούσα να διαχειριστώ το θέμα της παιδεραστίας ήταν μέσα από την κωμωδία. Όχι φυσικά για να το γελοιοποιήσω ή να το αλαφρώσω. Απλά, για να αντλήσω δύναμη μέσα από το χιούμορ για να το αντιμετωπίσω. Όταν κάτι είναι πολύ βαρύ και δύσκολο, έχουμε την τάση να κλείνουμε τα μάτια μας σε αυτό. Το χιούμορ όμως μας βοηθάει να έχουμε κάποια απόσταση από το πρόβλημα και άρα, περισσότερη ενέργεια και κουράγιο για να το αντιμετωπίσουμε. Ήθελα χρόνια να κάνω μια ταινία που να αγγίζει το θέμα της παιδεραστίας. Αφενός μεν γιατί γνωρίζω προσωπικά πολλά περιστατικά, αφεντέρου γιατί έχει πολλή μεγαλύτερη έκταση από αυτό που νομίζουμε. Παρ' όλες τις εξαιρετικά αρνητικές κριτικές, είμαι πολύ περήφανη που κατάφερα να κάνω αυτή την ταινία. Τα 150.000 εισιτήρια που έκοψε (ενώ όλες οι άλλες ελληνικές ταινίες, εκτός από τις Νύφες, βρέθηκαν κάτω από τα 20.000 εισιτήρια) νομίζω ότι είναι μια μικρή δικαίωση.

Σε όλες σας τις ταινίες και φυσικά και σε αυτή είναι εμφανής η δουλειά που έχετε κάνει με τους ηθοποιούς σας τόσο σεναριακά, αλλά και με τη σκηνοθετική υποστήριξη. Πώς δουλεύετε μαζί τους;

Κάθε φορά είναι μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση για μένα το να δουλεύω με τους ηθοποιούς. Πάντα οι ταινίες μου βασίζονται απόλυτα σε αυτούς. Δουλεύω μαζί τους δείχνοντάς τους απόλυτη εμπιστοσύνη. Για παράδειγμα ποτέ δεν θέλω να πουν μια ατάκα που δεν τους ταιριάζει επειδή απλά την έχω γράψει στο σενάριο. Αν δεν τους ταιριάζει, κρατάμε την κεντρική ιδέα και αλλάζουμε την ατάκα έτσι ώστε να τη νιώσουν δική τους. Μου άρεσει να συνεννοούμαι με τους ηθοποιούς σε ένα πολύ βαθύ πεδίο και μετά να αντλώ από εκείνους όλες τις σημαντικές λεπτομέρειες, κινήσεις, βλέμματα που τελικά δίνουν πνοή σε ένα ρόλο. Πιστεύω ότι στους Λουκουμάδες όλοι οι ηθοποιοί έκαναν εξαιρετική δουλειά, με κορυφαίους τον Παύλο Χαϊκάλη που ενσάρκωσε και τον εξαιρετικά δύσκολο ρόλο του παιδεραστή και τη Φωτεινή Μπαξεβάνη που έκανε τη σύζυγο του Χαϊκάλη –μια γυναίκα που ξέρει την αλήθεια και την κρύβει.

Είστε από τις σκηνοθέτιδες με την εντονότερη κινηματογραφική παρουσία τα τελευταία χρόνια. Πόσο εύκολο είναι να κάνει κανείς ταινίες στην Ελλάδα;

Είναι εύκολο να κάνεις ταινίες όταν έχεις ένα καλό σενάριο αλλά είναι πολύ δύσκολο να γράψεις ένα καλό σενάριο.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Γιώργος Ανδρέου μουσικός

[...] Δεν έχω κάνει τόσο πολύ κινηματογράφο ώστε να νιώθω «άνετα». Έχω όμως δει πολύ σινεμά, αγαπώ αυτή την τέχνη βαθιά και αυτό με οδηγεί. Έτσι κι αλλιώς, ο κινηματογράφος είναι πρώτα απ' όλα υπόθεση του σκηνοθέτη. Αυτού το όραμα προσπαθούμε να υπηρετήσουμε όλοι οι υπόλοιποι συντελεστές μιας ταινίας. Είναι λοιπόν φυσικό, κάθε συνεργασία να μεταβάλλει κώδικες και βεβαιότητες κι αυτό είναι πολύ καλό και εξαιρετικά χρήσιμο για μένα· με κρατάει ανήσυχο, με βάζει σε διαδικασία έρευνας, μου μεγαλώνει την έλξη γι' αυτό με το οποίο καταπιάνομαι.

[...] Η Όλγα Μαλέα μου ζήτησε να «αφεθώ» σ' έναν κόσμο με χρώματα και ηχώ εξοχής, με απόηχους δημοτικού τραγουδιού και εθνική διάθεση. Όλα αυτά, όμως, μέσα από ένα παράξενο γλυκόπικρο φίλτρο. Η ταινία είναι μια κωμωδία με ένα κρυφό σκοτεινό σημείο –έχει ένα κλειστό δωμάτιο μυστικών και, κάθε φορά που το φως έμπαινε στις

μουσικές και τους ήχους μου, έπρεπε να κρατώ το νήμα που οδηγεί σ' αυτό το «υπόγειο». Και είναι όντως σ' ένα υπόγειο που συντελείται η «κάθαρση» στην ταινία! Όσο για την συνεργασία με την Όλγα, έχω μόνο να πω πως είναι χαρά θεού να δουλεύεις μαζί της. Είναι ακριβής και απαιτητική, όμως ευγενική ταυτόχρονα, ποτέ φορτική. Ξέρει από πριν γιατί διαλέγει κάποιον και τι ζητά από αυτόν.

[...] Είχα την ευκαιρία να πειραματιστώ με ένα ήχο που από τα παιδικά μου χρόνια είναι σ' αυτιά και στην ψυχή μου –αυτόν τον ήχο που λέμε «βαλκάνιο», τις πατινάδες με χάλκινα αλλά και ζουρνάδες και κλαρίνα και νταούλια. Αυτό το λαμπερό «κλισέ», προσπάθησα να το συνδέσω με άλλους κόσμους που αγαπώ, άλλοτε latin, άλλοτε νεορομαντικούς, άλλοτε της Ανατολής. Πιο πολύ όμως προσπάθησα με τη μουσική μου να μπω σ' αυτό το λαμπερό παιχνίδι ταχύτητας, καταδίωξης και αισθημάτων ανομολόγητων και εξομολογημένων, που είναι η συγκεκριμένη ταινία.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Φωτεινή Μπαξεβάνη ηθοποιός

[...] Αυτό που προσέχω πάντα στους ρόλους είναι η αλήθεια. Ο τρόπος που δουλεύω είναι ο ίδιος και στην κωμωδία και στο δράμα. Προσπαθώ να παίζω όσο πιο απλά και αληθινά μπορώ. Το αν ο κόσμος θα βρει κάτι αστείο και θα γελάσει, αυτό βγαίνει από τη δράση, από τις καταστάσεις, και όχι απ' το αν θα κάνει κάτι «αστείο» ο ηθοποιός. Έτσι, το σε ποια πλευρά θα πάει, είναι θέμα σεναριακό και σκηνοθετικό. Ο δικός μου ρόλος, παρ' όλο που είναι δεύτερος, είναι ολοκληρωμένος! Δεν του λείπει τίποτα από έναν πρώτο... και αυτό είναι ένα από τα μεγάλα του χαρίσματα!

[...] Στις καλές συνεργασίες, δεν υπάρχουν «περιθώρια» που σου αφήνει ή όχι ο σκηνοθέτης. Ο κινηματογράφος είναι πολύτεχνο είδος και όλοι οι συντελεστές μιας ταινίας δημιουργούν με ιδέες και προτάσεις τους πάνω στο ύφος και στο δρόμο που οραματίζεται ο σκηνοθέτης. Ο σκηνοθέτης είναι ο μάεστρος, που για να βγει αυτό το ένα και ολοκλη-

ρωμένο αποτέλεσμα που θέλει, είναι σε απόλυτη συνεργασία με όλους, και όλοι μ' αυτόν, ανοικτός στα πάντα για το καλύτερο αποτέλεσμα. Έτσι, λοιπόν, θεωρώ πως δεν πρέπει να υπάρχουν περιθώρια... δεν ξέρω, ίσως να μην μ' αρέσει αυτή η λέξη... Πάντως με την Όλγα δουλέψαμε πολύ αρμονικά, ήταν ανοικτή στις υποκριτικές μας προτάσεις στις πρόβες και αυτό που κρατήσαμε τελικά ήταν μια κοινή δημιουργική απόφαση. Καταλαβαίνετε πως, με τέτοιες συνθήκες, σαφώς και ο ηθοποιός έχει μεγάλες δημιουργικές δυνατότητες στον κινηματογράφο.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Όλοι μπορεί να γίνουμε εύκολη λεία από κάποια... Λία! Αρκεί να το θέλουμε...

Η εύκολη λεία

του Βαγγέλη Σεϊτανίδη (2005)

Ο Σάββας είναι πορτιέρης στο πιο κοσμικό club της Αθήνας. Χρόνια στη νύκτα, περνάει την κρίση των 30 στα 40! Παραμονές Χριστουγέννων, τρακάρει με τη Λία, κόρη διαβόητου μεγαλοεπιχειρηματία. Ο Σάββας βλέπει σ' αυτήν το «έτερον ήμισυ». Μέχρι τώρα, δήλωνε άθεος. Από 'δω και πέρα ερμηνεύει διάφορες συμπτώσεις ως θεϊκά σημάδια. Όταν αποφασίζει πως για τις σαδομαζοχιστικές τάσεις της Λίας φταίει ο πατέρας της, ο Θεός τού οπλίζει το χέρι μ' ένα 45άρι.

Ο Βαγγέλης Σεϊτανίδης διαλέγει άλλον έναν άνθρωπο που δουλεύει στη νύκτα. Από τον Αιώνιο φοιτητή και τη δουλειά στο καζίνο, σειρά έχει ο πορτιέρης Σάββας, ένας άνθρωπος που έχει μια δανεική εξουσία, κρατώντας έξω από το club ανθρώπους που, κατά κάποιον τρόπο, και αυτοί ικανοποιούν τις μαζοχιστικές τους τάσεις περιμένοντας έξω από το μαγαζί. Αυτό είναι και το ουσιαστικό θέμα της ταινίας. Στο θέατρο του σαδομαζοχισμού, είναι σαν να περπατάς σε τεττωμένο σκοινί και από θύμα, είναι πολύ εύκολο να γίνεις θύτης. Ή το λιγότερο, να παρασυρθείς σε μια πορεία που δύσκολα μπορείς να ελέγξεις...

B.P.

» Ολύμπιον, 17:30

Ο πνευματικός θάνατος είναι αναστρέψιμος;

Βαγγέλης Σεϊτανίδης, σκηνοθέτης της ταινίας

Ποιο ήταν το πρώτο ερέθισμα για να ασχοληθείτε με τη συγγραφή του σεναρίου της ταινίας;

Το επάγγελμα του πορτιέρη το είχα σταμπάρει από χρόνια. Όσο πιο σκληρή είναι η "πόρτα", τόσο αυξάνεται παραισθητικά η επιθυμία των θαμώνων να μπουν στο κλαμπ. Όταν διάβασα την ψυχανάλυση του σαδομαζοχισμού, άρχισα να γράφω.

Ποια ήταν η πιο σημαντική δυσκολία που αντιμετωπίσατε σε όλη την πορεία της ταινίας, από την αρχή της συγγραφής του σεναρίου μέχρι την πλήρη ολοκλήρωσή της;

Οι επιμέρους δυσκολίες είναι αμελητέες. Η μεγάλη δυσκολία είναι να φτιάξεις ένα ελιξίριο της ζωής. Να βγουν οι θεατές απ' το σινεμά με το συναίσθημα ότι όλα είναι πάλι πιθανά. Για να συμβεί αυτό, πρέπει να δείξεις αυτό που καθημερινά μας διαφεύγει: την ενόχλητα μέσα στο χάος που ζούμε. Η Εύκολη Λία δείχνει πως ο πνευματικός θάνατος είναι αναστρέψιμος. Αλλά το δείχνει όντως;

Ένας νέος άντρας είναι ο κεντρικός χαρακτήρας της ταινίας σας αυτής, όπως άλλωστε και στο πρώτο σας φιλμ. Έχει ο χαρα-

κτήρας αυτός κοινά στοιχεία με σας; Θα μπορούσε να πει κανείς ότι αποτελεί το alter ego σας ή πρόκειται για τελείως φανταστικό χαρακτήρα;

Δεν είναι alter ego μου, ούτε μ' αρέσει ν' αυτοβιογραφούμαι (πρωταγωνιστής στην επόμενη ταινία μου θα είναι γυναίκα).

Ξεκινάω πάντα απ' την εμπειρία μου, αλλά για να προχωρήσει το σενάριο πρέπει να κτυπήσω μια φλέβα της "ανθρώπινης κατάστασης". Ο σαδομαζοχισμός είναι ένα φαινόμενο πολύ ευρύτερο από μια σεξουαλική διαστροφή. Διαπερνά όλο το μοντέρνο πολιτισμό, με πρωτεργάτη στη διερεύνησή του τον Ντοστογιέφσκι. Η Λία μεταδίδει το σαδομαζοχισμό της στο Σάββα σαν να ήταν χολέρα. Αυτός προσπαθεί να μπει στη ζωή της και "τρώει πόρτα". Χωρίς να το καταλάβει, έχει βρεθεί στην πλευρά των αποκλεισμένων. Τότε, μπουκάρει στην εταιρεία του πατέρα της μ' ένα πιστόλι. Η αντίδρασή του δεν δια-

φέρει από αυτή των θαμώνων που (προς το τέλος της ταινίας) μπουκάρουν στο κλαμπ με τη βία, αλλά ούτε (τηρουμένων κάποιων αναλογιών) και από εκείνη του νεαρού μουσουλμάνου που μπουκάρει στους Δίδυμους Πύργους μ' ένα αεροπλάνο.

Υπογράφετε και τη φωτογραφία της ταινίας. Ποια ήταν η ατμόσφαιρα που θέλατε να έχει η ταινία όσον αφορά στην εικόνα της;

Δεν μπορώ να περιγράψω ακριβώς την ατμόσφαιρα εκ των προτέρων. Έχω ένα δικό μου τρόπο να καθάρω, κάποιες ιδέες για το φως, αλλά στην αρχή η ταινία ως σύνολο είναι μια χώρα άγνωστη και σκοτεινή. Ίσως κάτι μέσα σου ξέρει και σε σπρώχνει μπροστά. Αυτό είναι λίγο τρομακτικό, αλλά και συναρπαστικό μαζί. Για να είμαι ειλικρινής, και τώρα ακόμα, δεν μπορώ να περιγράψω την ατμόσφαιρα της ταινίας. Ή είναι... απεριγράπτη ή εγώ είμαι ακόμα στο σκοτάδι. Όπου κι αν είμαι, πάντως, στο φεστιβάλ θα 'ρθω.

Φωτεινή Μπαξεβάνη

μουσικός

[...] Είναι η δεύτερη φορά που συνεργαζόμαστε με τον Βαγγέλη σε μια ταινία του. Είχαμε δουλέψει πολύ καλά την πρώτη φορά και τα θέματα της επικοινωνίας μεταξύ μας και του τρόπου συνεργασίας μας είχαν λυθεί από τότε.

[...] Η μουσική αυτής της ταινίας είναι ηλεκτρονική και έχει ακολουθήσει τα σημεία που ήθελε ο σκηνοθέτης. Αυτός είναι που από την αρχή λέει πώς θα ήθελε να μπει η μουσική και μετά υπάρχει μια συζήτηση όπου λέμε τις ιδέες μας. Άλλωστε η μουσική στο σινεμά μπαίνει για συγκεκριμένους λόγους, γιατί θέλει να παρασύρει συναισθηματικά το θεατή προς την κατεύθυνση που διαλέγει ο σκηνοθέτης.

[...] Επειδή εκτός από μουσικός είμαι και ηθοποιός, είμαι υπέρ του κάθε φορά να δοκιμάζεσαι και να κάνεις το καλύτερο, στο ύψος που απαιτείται για την κάθε δουλειά. Στην προηγούμενη ταινία μας η μουσική ήταν για road τσόνι, τώρα ήταν μια ηλεκτρονική μουσική. Αυτό για μένα είναι πολύ ενδιαφέρον.

[...] Στη συγκεκριμένη ταινία δουλέψαμε πάνω στην εικόνα. Η ταινία ήταν έτοιμη, μονταρισμένη και η μουσική δουλεύτηκε πάνω στην εικόνα. Αυτό, έτσι όπως λειτουργούν οι χρόνοι, ήταν πάρα πολύ δύσκολο κι όμως, ο Βαγγέλης είχε μια έτοιμη ταινία

και ασχολήθηκε τόσο με τη μουσική ώστε να γραφτεί ακριβώς πάνω στην εικόνα. Κάθε ήχος που έχει μπει υπάρχει συγκεκριμένος λόγος που έγινε αυτό.

[...] Κάτι που θέλω να πω οπωσδήποτε, είναι ένα μπράβο στον Βαγγέλη που έκανε μια low budget ταινία και, αντί να κάνει απλά μουσική επιμέλεια, όπως γίνεται συνήθως σε ελληνικές ταινίες χαμηλού προϋπολογισμού επειδή η μουσική κοστίζει, χρησιμοποίησε πρωτότυπη μουσική. Αυτό τιμά ιδιαίτερα τον Βαγγέλη γιατί στην ταινία του έδωσε βάρος στη μουσική. Μακάρι να ακολουθούσαν όλοι οι σκηνοθέτες το παράδειγμά του.»

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

Ιωάννης Παπαζήσης

ηθοποιός

[...] Αν δεν έκανα σινεμά θα μπορούσα να είχα κάνει περισσότερες δουλειές σε άλλους τομείς, σαν ηθοποιός. Όταν πέρισι έκανα μόνο την Εύκολη Λία σε κάποια στιγμή, ήμουν αναγκασμένος να ζήσω με ένα μισθό που δεν ξεπερνούσε τις 400.000 για δουλειά εννέα μηνών κι ας μου έκλεινε μια ολόκληρη σεζόν, λέγοντας ότι στην τηλεόραση και σε κάποια άλλα πράγματα.

[...] Ο χαρακτήρας που υποδύομαι, ο Σάββας, παρাসύρεται από μια γυναίκα, η οποία είναι και η αιτία και η αφορμή. Νομίζω όμως ότι είναι το ίδιο πράγμα, γιατί πιστεύω πως αυτός που παρασύρεται από κάποιον άλλον, έχει στην ουσία ανάγκη να παρασυρθεί. Έχω δει κάποια ντοκιμαντέρ με αντιλόπες που τις κυνηγάνε τα λιοντάρια και τις αρπάζουν. Σκέφτομαι πραγματικά ότι η αντιλόπη που θα πεθάνει σήμερα έχει ήδη μια αφορμή περισσότερη από τις άλλες για να πεθάνει. Ήδη έχουμε αποφασίσει όλοι ποια θα είναι η σημερινή αντιλόπη. Είναι κάτι παρόμοιο: αν δεν θες να παρασυρθείς, δεν παρασύρεσαι. Πιστεύω ότι ο συγκεκριμένος ήρωας έχει ανάγκη να μπει σ' αυτό το trip. Μου θυμίζει κάτι σκηνές από τον παλιό ιταλικό κινηματογράφο, μ' έναν τύπο που κοιτούσε στον καθρέφτη και μιλούσε: σε κάποια φάση τον έβλεπες να φεύγει, αλλά το είδωλο παρέμενε στον καθρέφτη. Αυτό εί-

ναι και το σινεμά άλλωστε. Και για το λόγο αυτό κάνω και σινεμά.

[...] Ο Σάββας έχει τις απαιτήσεις ενός κινηματογραφικού ήρωα. Απλά η ζωή έχει μεγαλύτερους ήρωες αλλά δεν μπορούμε να τους καταλάβουμε. Με την έννοια αυτή, ναι, είναι ένας καθημερινός ήρωας.

[...] Κάναμε πολλές πρόβες, κάναμε πολλές συζητήσεις. Αν και είμαι από τους ανθρώπους που δεν πιστεύω ούτε στην πολλή δουλειά, ούτε στις πολλές συζητήσεις. Η συμβουλή που μου είχε δώσει μια δασκάλα μου στο θέατρο, η αιώνια Ελένη Χατζηαργύρη είναι, ότι καλός ηθοποιός είναι ο ευαίσθητος άνθρωπος. Εμείς, να μην δουλέψαμε όλες τις πτυχές του ρόλου με κάθε τρόπο, απλώς πηγαίναμε. Δηλαδή άλλα ετοιμάζεις και άλλα γίνονται. Ευτυχώς πολλά καλά γίνανε πάνω στη διαδικασία του γυρίσματος.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε

GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.

Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater), tel.: 2310-228.300

καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com

Αγκαλιόζοντας τον κόσμο

ΑΘΗΝΑ
ΕΑΡΑ: ΑΕΔΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΣΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΣΟΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna
by Fujifilm
not only
but extra
with

ETERNA
FUJICOLOR NEGATIVE FILM
ISO 400

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

F-CP
FUJICOLOR POSITIVE FILM
ISO 400

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλετου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσσαλονίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επικοινωνήστε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλήλ και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Μόνο με το ταίρι σου Solo con tu pareja

του Alfonso Cuaron (Μεξικό, 1990)

Ο Tomas είναι διαφημιστής και ζει μια άστατη συναισθηματική ζωή. Αρνείται κάθε συναισθηματική δέσμευση και αντίθετα, επιλέγει σχέσεις που βασίζονται μόνο στο σεξ. Ο φίλος και γείτονάς του, γιατρός Mateo, προσπαθεί να τον συνετίσει, όμως ο Tomas επιμένει στο στιλ ζωής που έχει επιλέξει. Μια μέρα στο ιατρείο του Mateo γνωρίζει την Sylvia, μια γοητευτική νοσοκόμα. Όταν ο Mateo με τη γυναίκα του φεύγουν από την πόλη και του αφήνουν τα κλειδιά του διαμερισμάτος τους, ο Tomas κανονίζει να συναντηθεί εκεί με την Sylvia. Για κακή του τύχη, τον επισκέπτεται απροειδοποίητα η Gloria, η διευθύντρια στο διαφημιστικό γραφείο που δουλεύει. Ο Tomas αναγκάζεται να την οδηγήσει στο δικό του διαμέρισμα. Έτσι, ένα ολόκληρο βράδυ, προσπαθώντας να κρατήσει κρυφή

την ύπαρξη της μιας γυναίκας από την άλλη, ο Tomas μετακινείται από το ένα διαμέρισμα στο άλλο. Στο ενδιάμεσο προσπαθεί να ικανοποιήσει σεξουαλικά τις δύο γυναίκες. Όμως αυτή η βραδιά έχει μια απρόσμενη κατάληξη για τον Tomas: θα γνωρίσει τον έρωτα της ζωής του, στο πρόσωπο μιας γοητευτικής αλλά δεσμευμένης με αεροσυννοδό γυναίκας, της Clarisa...

» Πλατεία-Odeon, 20:30

Κανόα / Canoas

του Felipe Cazals (Μεξικό, 1975)

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1968, παραμονές της εθνικής επετείου του Μεξικού, δύο εβδομάδες πριν τους Ολυμπιακούς αγώνες, πέντε νέοι, εργαζόμενοι στο Πανεπιστήμιο της Puebla, λιγνιτάρηδες από ένα εξαγωγισμένο πλήθος στην επαρχιακή πόλη San Miguel de Canoas. Δύο σκοτώνονται και οι υπόλοιποι τραυματίζονται σοβαρά. Είχαν φθάσει στη μικρή πόλη πηγαίνοντας για ορειβάσια στο όρος Malinche, αλλά το πλήθος τους εξέλαβε για φοιτητές που είχαν φθάσει στην πόλη για πολιτική προπαγάνδα. Η αφήγηση περιγράφει, με τη μορφή ενός ντοκιμαντέρ, τις συνθήκες ζωής στη μικρή πόλη. Στη συνέχεια αφηγείται τα συμβάντα που προηγήθηκαν του αιματηρού συμβάντος: τις προετοιμασίες των νέων για την εκδρομή, την άφιξή τους στη μικρή πόλη και τις επαφές τους με τους κατοίκους της. Παράλληλα, αφηγείται και τις αντιδράσεις των κατοίκων στην παρουσία

τους. Τέλος, εξετάζει τα γεγονότα που ακολούθησαν: τις αντιδράσεις που προκλήθηκαν. Η ταινία ανήκει στο είδος του πολιτικού σινεμά και πιο συγκεκριμένα, στις καλύτερες στιγμές του. Φωτίζει το αιματηρό συμβάν χωρίς κανένα ίχνος μελοδραματισμού. Το αρχικό τμήμα, που συστήνει στο θεατή τις κοινωνικές συνθήκες, περιγράφει έναν τόπο όπου η υπανάπτυξη και η πολιτιστική καθυστέρηση έχει σφραγίσει την καθημερινότητα. Αυτό το βίαιο και ανατιολογητό έγκλημα μίσους έχει μόνο ένοχο το θρησκευτικό φανατισμό. Σκοτεινός ήρωας, ένας αληθινός άγγελος του κακού, ο ιερέας ως μια διαβολική μορφή θα ενορχηστρώσει την επίθεση, θα υποδαυλίσει το μίσος και την οργή, θα προκαλέσει την υστερία και την έκρηξη. Γυρισμένη το 1975, η ταινία θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια μεταφορά για ένα άλλο αιματηρό συμβάν: τη σφαγή των φοιτητών κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών αγώνων στην Plaza de las Tres Culturas, στις 2 Οκτωβρίου του 1968.

» Πλατεία-Odeon, 22:30

ΝΕΟΣ ΙΡΛΑΝΔΕΖΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Το φαινόμενο του φωτοστέφανου / The halo effect

του Lance Daly (Ιρλανδία, 2004)

Ο Fatso είναι ιδιοκτήτης ενός snack bar που δουλεύει με delivery. Στο μαγαζί του δουλεύουν μια σπουδάστρια φωτογραφίας, η Jean, ο φωνακλάς και επιδειξιμανής «Rock Steady» Eddie και ο χαμηλών τόνων Mick, που παραδίδουν τις παραγγελίες. Η αφήγηση παρακολουθεί μια εβδομάδα από τη νυχτερινή ζωή του μαγαζιού. Κάθε βράδυ συχνάζουν εκεί διάφοροι τοκογλύφοι, έ-

Μια κωμική απεικόνιση της νυχτερινής ζωής σε μια άγρια συνοικία του Δουβλίνου

νας ρακοσυλλέκτης, ένας χαρτοπαίκτης ιερέας και όλος ο κόσμος της νύχτας. Ο Fatso είναι ένας μανιιώδης χαρτοπαίκτης και χρωστά παντού. Οι τοκογλύφοι διαρκώς τον ενοχλούν, απαιτώντας επιτακτικά απ' αυτόν να ξεφλήσει τα χρέη του. Όμως ο Fatso βρίσκεται μπροστά σ' ένα αδιέξοδο. Το οικογενειακό παρελθόν του τον καταδιώκει, η καθημερινότητα της εργασίας με τα απρόοπτά της μοιάζει να μην μπορεί να ελεγχθεί και τέλος, τα χρέη και οι απαιτήσεις των τοκογλύφων γίνονται ολοένα πιο πιεστικά. Ίσως έχει έρθει η ώρα για να παίξει το τελευταίο του χαρτί.

Η ταινία είναι μια κωμική απεικόνιση της νυχτερινής ζωής σε μια άγρια συνοικία του Δουβλίνου. Βασίζόμενος πάνω στο κωμικό των χαρακτήρων, ο σκηνοθέτης σχεδιάζει, με ζεστά χρώματα και πάντα με συμπάθεια, όψεις της ζωής στη νύχτα. Με κέντρο το πρόσωπο του Fatso –στο ρόλο ο γνωστός Stephen Rea– η σκηνοθεσία δημιουργεί μια τοιοκογραφία στην οποία απεικονίζονται χαρακτηριστικά πρόσωπα της νυχτερινής ζωής. Αυτό όμως που ενδιαφέρει κυρίως τον σκηνοθέτη είναι να αναπτύξει περισσότερο δύο πρόσωπα: το νεαρό Mick, που εργάζεται ως delivery boy και τον χαρακτήρα του Fatso, καθώς αυτός βρίσκεται μπροστά σ' ένα αδιέξοδο. Και για την μεν πρώτη επιλογή του οι λόγοι είναι προφανείς –ο σκηνοθέτης εργάστηκε ως delivery boy και στις εμπειρίες του βασίζεται το σενάριο– στη δε δεύτερη οι λόγοι έχουν περισσότερη σχέση με τις αναγκαιότητες της δραματικής πλοκής. Ο Fatso φαίνεται ότι αντανάκλα όλη την κρυφή ένταση, τα κρυμμένα μυστικά και τα καταπιεσμένα συναισθήματα που ενδημούν στη νύχτα.

» Ciné Τζον Κασσαβέτης, 13:00

Lance Daly

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Έγραψα το σενάριο σε μια εποχή που δούλευα τη νύχτα για να μπορέσω να τελειώσω τη μέρα την προηγούμενη μου ταινία, Last Days in Dublin. Έκανα μεταξύ άλλων delivery για μια πιτσαρία και ένα κινέζικο –τυχαίες δουλειές που είχαν χρήματα. Κατά τη διάρκεια της εργασίας ήμουν στο μέσο καταστάσεων με θυμωμένους μεθυσμένους και περιέργους εκκεντρικούς τύπους που εμφανίζονταν μόνο μετά τα μεσάνυχτα. Μου έκανε εντύπωση μια τέτοια παράξενη επιλογή, όταν κάποιος θέλει να είναι ιδιοκτήτης σ' ένα τέτοιο μέρος και να ασχολείται μ' αυτό σε εβδομαδιαία βάση: πώς μπορείς και αντέχεις; Άρχισα, λοιπόν, να σκέφτομαι την απάντηση σ' αυτή την ερώτηση. Επίσης άρχισα να καταγράφω ότι τρελό συνέβαινε στη δουλειά μου. Όλα αυτά αναμείχθηκαν με την προσωπική μου τρέλα και προέκυψε το σενάριο. Ο άλλος λόγος που έκανα την ταινία, ήταν ότι ως δεύτερη μου ταινία, όποιο σχέδιο και αν είχα έπρεπε να έχει περιορισμένο προϋπολογισμό. Και αυτό φαινόταν ένα σχέδιο που μπορούσε να γίνει: μια κεντρική τοποθεσία, όλα συμβαίνουν μέσα σε μια πόλη, όλα τα πρόσωπα είναι ιρλανδοί.

ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

[...] Τα γυρίσματα στην οδό Dorset ήταν πολύ δύσκολα. Μας λήστεψαν, δείρανε το συνεργείο, μας απειλήσαν. Οτιδήποτε μπορούσε να συμβεί στις πέντε εβδομάδες που διήρκεσαν τα γυρίσματα, συνέβη. Ένα βράδυ κάποιος τύπος ήρθαν στο πίσω μέρος του κτιρίου που ήμασταν, άδειασαν όλα τα καύσιμα που είχαμε για τα μη-

χανάκια του delivery και έβαλαν φωτιά. Είχαμε μια εβδομάδα εκεί και τα πράγματα είχαν πάρει μια σοβαρή τροπή. Ο Richie, ένα μέλος του συνεργείου πήρε έναν πυροσβεστήρα και έσβησε τη φωτιά. Είχαμε νοικιάσει όλο το κτίριο χωρίς να το ασφαλίσαμε και δεν αντέχαμε το κόστος αν καίγταν όλο. Το κινηματογράφησαμε όλο το περιστατικό.

[...] Στις 2 το πρωί στην οδό Dorset οι περαστικοί δεν μπορούν να δουν τι υπάρχει μπροστά τους. Είχαμε βάλει

μια τεράστια φωτεινή επιγραφή και, ανεξάρτητα από πόσους άνδρες της ιδιωτικής ασφάλειας είχαμε, κάποιοι μεθυσμένοι κατάφεραν να βρίσκονται εν ώρα γυρίσματος μπροστά στην κάμερα. Δεν μπορούσαν να δουν την κάμερα. Τους λέγαμε ότι γυρίζαμε ταινία και παράλα αυτά διώχναμε κόσμο που ήθελε να αγοράσει από το snack bar.

Η ΑΦΗΓΗΣΗ

[...] Νομίζω ότι ο καλύτερος τρόπος να αφηγηθώ μια ιστορία είναι να υπάρχει ένας σουρεαλιστικός τόνος σ' αυτή. Σαν να υπάρχει μια εναλλακτική πραγματικότητα. Δεν χρειάζεται να 'ναι ένας αληθινός κόσμος, όπως είναι ο κόσμος μας. Αρκεί να 'ναι ένας συνεκτικός κόσμος μέσα στον οποίο να αποκτά υπόσταση και να φαίνεται λογικό οτιδήποτε συμβαίνει στην ταινία. Μετά, οι χαρακτήρες και η πλοκή μπορούν να ταιριάξουν. Μπορείς να κάνεις τους θεατές να γελούν, να τους κάνεις να κλαίνε, αρκεί να τους πείσεις για την παράξενη λογική της ταινίας.

(Δηλώσεις στις σημειώσεις για την παραγωγή και στο κινηματογραφικό περιοδικό Film Ireland 101)

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI
INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

Taiwanese director Park Chan-wook, at his press conference yesterday, spoke about “vengeance”, the dominant theme of what has been described as his torture drama trilogy.

No catharsis for Mr. Vengeance

In “Lady Vengeance”, you have a violent female lead. Yet the result is completely different to an American equivalent, such as “Kill Bill”. What are the main differences?

I think the attitude towards violence is very different between my films and Hollywood revenge films. This revenge, or violence itself, in Hollywood is described as cathartic. Something you can feel great about afterwards. But in my films the violence, or the revenge, is something that makes people suffer... feel pain.

You have said in the past that filming violent scenes is not easy for you and that sometimes you even feel guilt doing so. Is that so?

When I shoot an action sequence –perhaps I am too lazy or something – but I don’t feel guilt or pain for shooting it. It’s just too much work and I don’t enjoy it. I also prefer to leave it up to the audience to imagine what happens. But if there is a case that could make me feel guilty, it would be if I shot a violent sequence only for the visual effect, only to make it beautiful or to make the audience feel the catharsis. That would make me feel guilty -but I’ve never really done that.

Do you feel that depicting violence in such a way in films can affect the audience in a negative way?

I enjoy watching a violent film where the violence is so beautiful, like “Kill Bill” or other films, but I don’t believe that the violence in the film can turn the audience violent.

Looking at the revenge trilogy, one conclusion we can make is that the most average, innocent person is capable of committing violent acts. Is that something you believe?

I think the violence in my films is symbolic. I don’t think most average people will actually take revenge in the way shown in my films but the audience does share the desire to seek revenge from people who have done something bad to them. Personally, I have never taken revenge but I have imagined doing so a lot! Even upon those people who make very small

mistakes. And I think this can be very helpful. If, for example, you can imagine when you are lying in bed before you go to sleep that you take revenge on a bad person, and you imagine that you are destroying this person’s life, [and] if that makes you feel good and it makes you have a good sleep, then it is healthy.

Two of your films are going to be remade in Hollywood. How do you feel about that?

That is exactly what I want them to do. To take my films and make something different. I think it is very boring to create the same story with different actors and a different language. And what I want the American directors to do is to twist the entire story and create something totally new.

And what about you? You must have had many offers to work in the US. Would you consider taking one up?

There hasn’t been something until now, but that doesn’t mean I wouldn’t do it. I just haven’t found a very impressive scenario yet. But maybe I would do it.

At midnight on Saturday, the director was given an honorary award from the festival. Audience members packed the Olympion to take in his both radiant and terrifying “Sympathy for Lady Vengeance” in which a young woman goes to prison for the murder of a child on behalf of her accomplice, only to find out that she is betrayed. The tangent-filled story moves between her prison time (in which she carefully prepares for her revenge and has a magical tendency to speed up prison bully’s demises) and her vengeance-minded release after 13 years. The heroine’s face shifts between angelic and demonic throughout.

The other vengeance trilogy films include “Sympathy for Mr. Vengeance” and “Oldboy”.

Excerpts from Park Chan-wook’s press conference follow. Yesterday he differentiated between his films’ violence and that of Hollywood blockbusters, but left open the possibility of eventually making the trip over the Atlantic.

TODAY’S AGENDA

- Those not taking today off to head to the ancient ruins of Vergina, can join Mexican scriptwriters and directors Guillermo Arriaga and Carlos Cuarón at 11am, for their joint masterclass on scriptwriting at the John Cassavetes theatre.
- At Warehouse C, at 11:30, Greek directors K.Natsis, G. Niousias and Loukia Rikaki give a press conference followed by the International Jury’s presentation at 12.30. An award will be presented to Greek actress Olia Lazaridou at the Tonia Marketaki theatre at 15:15. The screening of “Invincible Lovers”, with the actress in the lead, will follow.
- The four Balkan Fund screenwriting awards will be announced at 8pm at Warehouse C.

In Strasberg's footsteps

Cathleen Leslie would have a PhD - if it existed - from the Actor's Studio. In Thessaloniki yesterday for a masterclass with theatre students and professionals, Leslie trained for a decade at the famed Actor's Studio. She's been a member for 25 years and now teaches and directs there - as well as helping fill the limited student spaces.

"I never missed a class", the acting coach says of the decade she spent absorbing teacher Lee Strasberg's wisdom. He first recognized the talent of the young woman who had only started acting to overcome her shyness. She'd even split half the year in LA and half in New York to follow her teacher: "I was the last person he'd see in New York, and the first person he'd see in Los Angeles. I traveled in the same plane, coach." Though initially, she claims she'd be "perfect for the dead body" on "Law and Order", she learned volumes from the intense study shaped by Strasberg's ideas, those of Russian Constantin Stanislavsky and others.

Leslie splits her time between teaching, coaching, directing plays (most recently an African American-cast version of Kieron Angelini's "The Anteroom"). She coaches film actors, including Frances Fisher and Kate Winslet aboard the "Titanic".

She only started teaching when she found herself in Paris in 1974 being asked to share her Actor's Studio knowledge. "And all of the sudden, on the first day of

teaching, I realized that I was at home, because I had had all these years with Lee [Strasberg], and I knew. I didn't know I knew - but I knew. I had observed everything and taken it in. Never wrote a note down, but I knew it. I knew the plays. I knew the work. It was all inside of me. And I knew from that first day that I knew what I was doing."

She cites both director Elia Kazan and Strasberg as teachers who were "like fathers". Teacher Strasberg, she says, had an eye for "seeing someone in the future". He also taught her not to question, but "to trust my inner voice, both as an actor, a teacher and as a director." Leslie, as she demonstrated yesterday on stage, is most comfortable in her skin while teaching. She may have once considered herself Strasberg's one mistake, but she doesn't anymore. With all that she learned - from free- from the studio, she has no choice but "to give it back - and not just to Actor's Studio Members."

At yesterday's workshop she brought young actors (including those from Aristotle University and the Northern Theatre of Greece's school) onstage at the Cassavetes theater to try some exercises. She gave them tips on getting rid of the "muscular armoring" acquired in day-to-day life. Relaxation, she reminded the actors, comes from: 1) Breathing, 2) Movement, 3) Sound and 4) Will. With regards to the muscles of the face - which often serve as all of our masks, she ordered everyone to "Keep your mouth open!"

If the Actor's Studio is known for its students' ability to reach into their memories to feelings to use in the craft, Leslie noted those actors know they shouldn't - and don't need to - employ feelings that are too fresh (i.e. - only 5 to 7 years old). Leslie urged actors to, "Never be general, always be specific" and to always ask, "Where am I?" when looking at their script. In preparing, actors should use all the other senses before sight, which is the most intellectual of the senses.

Preparing for a role is all about making the choices, she reminded the crowd. Later she explained that sometimes in her work (on a set, or for an audition), she must make choices for actors. However, in her Actor's Studio work, Leslie notes, "I guide them to make their own choices, through trial and error. Through the craft."

Though there are plenty of films today hinged not on actor's craft - but on special effects or their 16-year-old looks, her work on the board of the American Film Institute has left her with two recent films to be excited about. She loved Joaquin Phoenix and Reese Witherspoon's "Walk the Line" and "The White Countess", Israel Merchant's last film. In the latter, she says "Vanessa [Redgrave] has one scene a couple of minutes in bed and you say, 'All right, best supporting actress right there.'"

The Actor's Studio could prepare any actor if it wanted to. But it is looking for that magical element that cannot be taught - talent. Leslie - who is among the Actor's Studio talent-selectors today explains, "You can teach anyone the piano and you can teach anyone to play tennis. But you can't turn them into a Horowitz, a Rubenstein... Someone gets on stage and you know it in a minute." She adds, "A great director is a great casting director too... Kazan told me he realized that he cast his actors because they knew the parts better than he did and he had to listen to them."

FEST FORWARD

...with **Angelike Contis** and **Elinda Labropoulou**

Meet the director: *Ramin Bahrani* ("Man Push Cart")

We emailed eight questions to all the international competition directors. Here is what Ramin Bahrani, the director whose film "Man Push Cart", tells the story of a once famous Pakistani pop singer who finds himself peddling coffee and doughnuts in the streets of New York.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?
"La Terra Trema".

What do you most love about the city, or neighborhood, you live?
There was once this girl...

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?
If only I had another talent.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?
No.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?
You should ask my main actor Ahmad, who did all his own stunts with that cart!

What music CD did you listen to the most while creating the film?
Vivaldi.

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?
Myth of Sisyphus.

How much coffee do you drink each day (and what kind)?
Espresso, one a day, on a good day.

Angelidi's full festival circle

Film director (and jury member) Antoinetta Angelidi says that while it was a little disconcerting to have a tribute dedicated to her work, the experience has become a "revisiting of all my work and my life." The process of going mentally through this material - and all that it triggers - has given her a kind of "perspective from a distance. A chance to start from the beginning again."

For Angelidi: "A festival is a dialogue between colleagues and the public." Each year, Thessaloniki is a chance for Greek creators to find themselves in the realm of international creative cinema.

She first came to the Thessaloniki Festival with her first feature film, "Idees Fixes: Variations on the Same Theme", in 1977 (at the festival's former Macedonian Studies location). That year, things were politicized. She and other directors made a kind of "anti-festival" out of the event, as a political statement. They wanted to stress that "how you make films" is as important as what you make.

Non-mainstream experimenter Angelidi remembers shocking visitors with her film's non-narrative form. In 1977, the crowd was more vocal, and she received lots of hoots. But, after the screening, Angelidi shocked them by saying "Thanks!" They were attempting somehow to participate, she believes, adding: "They followed the rhythm of the film's free jazz." She aims for audience involvement, though she adds: "I'm interested in each person by themselves, not as a crowd."

She returned to the festival in 1985 with "Topos" and her later work, always believing in the public. "A

dynamic audience exists that must be found. Viewers must be urged to be open to films...to not come to film with predispositions."

The visual arts are key to her creative process. She's inspired by symbolist drawings, as well as Francisco Goya's engraving series Capricios (located by her bedside). "I focus through drawing" says Angelidi who arrived at film via architecture.

In between working at the University of Thessaly and making installations, the jury member is working on a script with UK-based colleague Rea Wallden. "It's too early to talk about it yet," the director notes. In her collaborations, Angelidi always aims for "an osmosis among all the people".

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr